Περιοδος 2η,
Νο 107
Δεκέμβρης 2001
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Να εκφραστεί η αντικυβερνητική διάθεση. Ψήφο στη Συνεργασία και στα συμβούλια του ΑΚΕΛ

σελ. 3

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Η ιμπεριαλιστική επιδρομή έφερε μεγαλύτερη καταστροφή

Σταματήστε αυτή τη σφαγή

Να δυναμώσουμε την αντίσταση

Οι Αμερικανοί οργάνωσαν ένα άγριο πόλεμο ενάντια στο Αφγανιστάν, ένα απο τα πιο φτωχά κράτη στον κόσμο, τάχα για να κτυπήσουν την τρομοκρατία. Το μόνο που κτύπησαν τελικά είναι χιλιάδες αμάχους, αθώα παιδιά, γυναίκες και γέρους.

Η επιδρομή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είχε σαν στόχο να επιβάλει την κυριαρχία του σε μια περιοχή σημαντική για τα περάσματα των πετρελαίων. Αυτό μόνο τους ενδιαφέρει και όχι η ζωή ή η καταπίεση των απλών ανθρώπων. Σήμερα οι σύμμαχοι τους της Βόρειας Συμμαχίας κάνουν τα ίδια και χειρότερα στους φτωχούς Αφγανούς και οι αμερικάνοι δεν κάνουν απολύτως τίποτα. Η Διεθνής Αμνηστεία τους κατηγόρησε ότι εξόπλισαν πολέμαρχους που "τα χέρια τους είναι βουτηγμένα στο αίμα". Αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο του Παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Ενάντια σε αυτό είναι που πρέπει να δυναμώσουμε την αντίσταση μας.

περισσότερα στις σελ. 5, 6, 7, 8

Κλείστε τις βάσεις ανοίξτε τα σύνορα

Πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 11 Νοέμβρη το αντιρατσιστικό φεστιβάλ "Rainbow", στο πάρκο του Δημοτικού Θεάτρου με πρωτοβουλία της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών. Το φεστιβάλ που έχει καθιερωθεί να γίνεται κάθε χρόνο τέτοιο καιρό είναι μια σημαντική εκδήλωση και συνεισφέρει στο να σπάσουν τα τείχη του ρατσισμού.

Το φεστιβάλ περιελάμβανε μουσικό και καλλιτεχνικό πρόγραμμα που ετοιμάστηκε τόσο από ξένους που εργάζονται στο νησί μας, όσο και απο ελληνοκύπριους. Είναι μια συνάντηση πολιτισμών, που διαψεύδει με τον πιο πανηγυρικό τρόπο τους ρατσιστές που ισχυρίζονται ότι οι ξένοι λόγω της κουλτούρας τους είναι κατώτεροι και απειλούν την δική μας.

Είναι ένα καλό βήμα. Δεν είναι όμως αρκετό. Την ίδια στιγμή που πραγματοποιείτο το φεστιβάλ συνεχίζονται, με εντατικό ρυθμό, οι αιφνιδιαστικές επιχειρήσεις "σκούπες" για την σύλληψη "παράνομων" ξένων μεταναστών.

Οι ρατσιστικοί περιορισμοί δεν είναι μόνο για τους "παράνομους". Οι ξένοι που βρίσκονται "νόμιμα" στην Κύπρο βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με τον ρατσισμό του κράτους και της αστυνομίας. Σύμφωνα με την έρευνα της Επίτροπου Διοικήσεως οι αλλοδαποί που παρουσιάζονται στα γραφεία των κλιμακίων Αλλοδαπών και Μετανάστευσης για να καταγγείλουν τον εργοδότη τους για παραβίαση των όρων εργοδότησης απο τον εργοδότη τους ή κακή συμπεριφορά συλλαμβάνονται οι ίδιοι.

Ακόμη η κυβέρνηση την ίδια στιγμή που διαμαρτύρεται για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την Τουρκία, αποφάσισε ότι απο εδώ και πέρα οι αθίγγανοι που έρχονται στο νότο θα «φιλοξενούνται» σε τσαντίρια! Όταν ήταν λίγοι οι αθίγγανοι που έρχονταν απο τον βορρά, τους έδινε σπίτια για να δείξει ότι η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση υπερασπίζεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, και ότι ο νότος είναι ένας παράδεισος. Τώρα που άρχισαν να έρχονται πολλοί και θα είχε οικονομικό κόστος ξέχασε τα περι παράδεισου και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Συνέχεια στην υποκρισία της δίνει η κυβέρνηση με την στάση της απέναντι στον πόλεμο του Μπους και τους πρόσφυγες που έχει δημιουργήσει. Ήδη τις τελευταίες μέρες με τον πόλεμο του Μπους στο Αφγανιστάν, η κυβέρνηση ανησυχεί μήπως οι Αφγανοί για να γλιτώσουν από τον θάνατο καταλήξουν και στο νησί μας. Αύξησε τις περιπολίες στα παράλια και έχει ενισχύσει την Λιμενική Αστυνομία με νέο εξοπλισμό. Ακόμη στα σχέδια για ανακοπή τυχόν Αφγανών προσφύγων συμμετέχει και η Αεροπορική Πτέρυγα της Αστυνομίας. Είναι φοβερή υποκρισία απο την μια η κυβέρνηση να παραχωρεί επ' αόριστον τα λιμάνια και τα αεροδρόμια στους Αμερικάνους και απο την άλλη να κλείνει τα σύνορα στα θύματα αυτής της ιμπεριαλιστικής επίθεσης.

Οι ξένοι εργάτες είναι ως επί το πλείστον θύματα των ιμπεριαλιστικών επιθέσεων στην ευρύτερη περιοχή ή θύματα της καταλήστευσης της χώρας τους απο τα "αναπτυγμένα" κράτη. Ανάμεσα στα κράτη αυτά είναι και η Κυπριακή Δημοκρατία και οι διάφοροι Κύπριοι επιχειρηματίες που έκαναν τις περιούσιες τους πάνω στις πλάτες των κατοίκων πολλών απο των χωρών απο τις οποίες προέρχονται οι ξένοι εργάτες.

Εχουμε καθήκον όχι μόνο να αποκαλύπτουμε τις ευθύνες της δικής μας κυβέρνησης για την κακομεταχείριση των ξένων εργατών, αλλά και την συνολική πολιτική της που στηρίζει και αναπαράγει τον ρατσισμό. Χρειάζεται μια πολιτική ταξικής ανάλυσης που να βάζει μπροστά ότι οι ξένοι εργάτες είναι θύματα ενός άδικου συστήματος και χρειάζονται την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης. Χρειάζεται να προωθήσουμε αιτήματα που να κτίζουν την αλληλεγγύη μεταξύ ντόπιων και ξένων εργατών. Χρειάζεται να απαιτήσουμε να κλείσουν οι βρετανικές βάσεις και οι αμερικάνικοι σταθμοί που χρησιμοποιούνται στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και των Βρετανών, που δημιουργούν νέους πρόσφυγες. Χρειάζεται να απαιτήσουμε να ανοίξουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες απο όπου και να έρχονται.

Μόνο έτσι θα μπορέσει το εργατικό κίνημα να παλέψει ενωμένο ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό που γεννά τις ανισότητες και τους πολέμους που δημιουργούν νέους πρόσφυγες.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η επέτειος της εξεγερσης του Πολυτεχνείου

Πορείες αντιπολεμικές όχι εθνικιστικές

Η κυβέρνηση μετά απο παράκληση της αμερικάνικης πρεσβείας ζήτησε απο τους μαθητές και φοιτητές φέτος να μην οργανώσουν την καθιερωμένη πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Οι φοιτητικές και μαθητικές ενώσεις ανταποκρίθηκαν θετικά στην παράκληση της κυβέρνησης και περιορίστηκαν σε εκδηλώσεις στην Πλατεία Ελευθερίας για την επέτειο του Πολυτεχνείου.

Αυτό σίγουρα αφησε πολλούς μαθητές και φοιτητές εκτεθημένους γιατί φέτος υπήρχε ακόμη ένας λόγος παραπάνω να γίνει η πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία. Ειναι ο βρόμικος πόλεμος των αμερικανών στο Αφγανιστάν. Πολλοί νεολαίοι που βλέπουν αγανακτησμένοι τα όσα γίνονται στο Αφγανιστάν θα ήθελαν να τα πούνε ένα χεράκι στους αμερικανούς αλλά και στην κυβέρνηση Κληρίδη που με την υποστήριξη και τις διευκολύνσεις που πρόσφερε στους ιμπεριαλιστές έχει γίνει συνένοχη στο νέο έγκλημα του αμερικανικου ιμπεριαλισμού.

Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας βέβαια δεν έχουν κανένα πρόβλημα όταν εξυπηρετούνται οι πολιτικές επιδιώξεις τους, να σπρώχνουν τους μαθητές και φοιτητές σε άλλες εκδηλώσεις και πορείες. Αυτό έκαναν και με τις αντικατοχικές πορείες και εκδηλώσεις με την ευκαιρία της ανακύρηξης του τουρκοκυπριακού κράτους. Αυτές οι εθνικιστικές εκδηλώσεις όχι μόνο είναι αποδεχτές απο την κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα αλλά θεωρούνται και σαν προσόν για όσους τις οργανώνουν ή συμμετέχουν σε αυτές.

Με αυτή τους τη στάση οι φοιτητικές και μαθητικές οργανώσεις έδωσαν κάλυψη και στήριξη στην εθνικιστική πολιτική της κυβέρνησης στο κυπριακό και στην πολιτική και υλική υποστήριξη που δίνει στον βρόμικο πόλεμο των Μπούς και Μπλερ. Ακυρώνοντας την πορεία στην πρεσβεία στην ουσία αποδέχονται την άποψη που λέει οτι οι αμερικάνοι διεξάγουν ένα δίκαιο πόλεμο ένάντια στην τρομοκρατία και δεν πρέπει να τους ενοχλήσουμε ή ακόμη χειρότερα ότι δεν πρέπει να τους ενοχλήσουμε έτσι και αλλοιώς διότι αυτοί είναι που θα μας βοηθήσουν να εξασφαλίσουμε μια συμφέρουσα διευθέτηση στο κυπριακό.

Στην ουσία πρόδωσαν όχι μόνο το μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου που ήταν μια κοινωνική εξέγερση ενάντια σε ότι αντιπροσωπεύει η κυβέρνηση Κληρίδη (το κεφάλαιο και τον εθνικισμό) αλλά και την εμπιστοσύνη των ίδιων των φοιτητών και μαθητών που είναι σίγουρο ότι στη μεγάλη τους πλειοψηφία είναι αντίθετοι με τον πόλεμο των αμερικανών και θα ήθελαν να οργανωθεί μια μαζική αντιπολεμική πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία.

Η μεγαλύτερη ευθύνη γι αυτή την εξέλιξη βέβαια βαραίνει τα κόμματα και τις οργανώσεις νεολαίας τους που έλεγχουν τις παρατάξεις των μαθητών και φοιτητών. Ο Συναγερμός που στηρίζει την κυβερνητική πολιτική με όλες του τις δυνάμεις είναι κατανοητό να υποχωρήσει μπροστά στην έκληση των αμερικανών και της κυβέρνησης αλλα η ΕΔΟΝ δεν θα έπρεπε να δεχτεί σε καμιά περίπτωση να γίνει συνεργός σε αυτή την εγκληματική συγκάληψη του βρώμικου ρόλου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Αντικαπιταλιστικό διήμερο, 8-9 Δεκέμβρη

Στον χώρο εκδηλώσεων της Εργατικής Δημοκρατίας, πλατεία Πλάτανος στο Καϊμακλι

ΠΡΟΓΡΑΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟ

3:30 - 5:00 Πόλεμος, πρόσφυγες και μετανάστες

5:30 - 7:00 Απο την Γένοβα στο αντικαπιταλιστικό κίνημα

7:30 - 8:30 Βιντεοπροβολή απο τη μεγάλη κινητοποίηση ενάντια στους G8 στη Γένοβα

8:30 - 12:00 Πάρτυ με φαγητό και ποτό

ΚΥΡΙΑΚΗ

3:30 - 5:00 Γιατί η παγκοσμιοποίηση γεννάει πολέμους;

5:30 - 7:00 Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και η νέα αριστερά

7:30 - 8:00 Τελική εκδήλωση: Απο τον αντικαπιταλισμό στην επανάσταση

Μπορείτε να προμηθευτείτε κάρτες συμμετοχής προς 2 λίρες απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Δημοτικες εκλογές

Να εκφραστεί η αντικυβερνητική διάθεση

Η "Συνεργασία" δεν ακούμπησε καθόλου τα βασικά πολιτικά ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους όπως οι ιδιωτικοποιήσεις. Ετσι το ΒΟΤ για τα αεροδρόμια πέρασε με την ψήφο των δύο απο τα συνεργαζόμενα κόμματα

Η κυβέρνηση και ο Συναγερμός προσπαθούν με κάθε μέσο να απολιτικοποιήσουν τις δημοτικές εκλογές. Προβάλουν τον τοπικό χαρακτήρα των εκλογών και υποστηρίζουν πως αυτές δεν έχουν οποιαδήποτε πολιτική σημασία.

Ο φιλοκυβερνητικός τύπος και τα κανάλια προσπαθούν να μας πείσουν οτι οι «δημότες» πρεπει να κρίνουν και να ψηφίσουν τους ικανούς και άξιους υποψηφίους, τους «πετυχημένους» δημάρχους και οχι με κριτήρια κομματικά ή ιδεολογικά.

Δυστυχώς στο ιδιο μοτιβο κινούνται και τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Παρόλο που έχουν εξαγγείλει ενα Μέτωπο Συνεργασίας εντούτοις απουσιάζει ο αντιπολιτευτικός λόγος. Εχουμε ένα Μέτωπο αντιπολίτευσης, αλλά όχι όμως και αντιπολιτευτική πολιτική. Εκείνο που κυτιαρχεί είναι το παρασκήνιο και τα παζαρέματα για το διαμοιρασμό των δημαρχείων μεταξύ των κομμάτων παρά η αντιπολίτευση των κομμάτων της Συνεργασίας απέναντι στον Συναγερμό και την κυβέρνηση.

Η όποια αντιπαράθεση τους για τις δημοτικές εκλογές επικεντρώνεται περισσότερο στις «ανταρσίες» τοπικων στελεχων παρα στην πολιτικη σημασία που εχουν οι εκλογές ή τα πολιτικά ζητήματα που κυριαρχούν αυτή τη περίοδο.

Βέβαια ο Συναγερμός έχει κάθε λόγο να προσπαθεί να απολιτικοποιήσει τις δημοτικές εκλογές για να μην αφήσει να εκφραστεί η αντικυβερνητική διάθεση που υπάρχει μέσα στην μεγάλη μάζα των εργαζομένων και τη νεολαία. Η πλειοψηφία των εργαζομένων θα ψηφίσει στις δημοτικές εκλογές όχι με βάση το ποιός είναι ο υποψήφιος δήμαρχος αλλά με βάση το κόμμα και την πολιτική που αντιπροσωπεύει ο καθένας. Οι πλειοψηφία των απλών ανθρώπων θέλει να χρησιμοποιήσει τις εκλογές σαν μία ευκαιρία για να μαυρίσει τη πολιτική της λιτότητας, των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά και την αισχρή θέση της κυβέρνησης Κληρίδη η οποία πήρε το μέρος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον βρώμικο πόλεμο εναντίον του Αφγανιστάν. Χαρακτηριστικά οι εργαζόμενοι στα αεροδρόμια έξω απο την Βουλή δήλωναν πως δέν θα ψηφίσουν κανένα υποψήφιο δήμαρχο απο τα κόμματα που ψήφισαν το Β.Ο.Τ.

Τοπικη αυτοδιοικηση

Η φιλολογία για τις δυνατότητες του θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης είναι η κύρια αιχμή στην προπαγάνδα των κομμάτων και των Μ.Μ.Ε. Οι υποσχέσεις των υποψηφίων δίνουν και πέρνουν απο τα κανάλια. Βέβαια ήταν αρκετή μια ξαφνική μπόρα πριν λίγες μέρες για να δείξει σ'ολους μας πόσο ψεύτικες και υποκριτικές είναι ολες αυτές οι υποσχέσεις. Με μισή ώρα βροχή πλημμύρησε η Λάρνακα και λίγες μέρες μετά τα ίδια έγιναν και στη Πάφο.

Πέρα απο τις ωραιοποιημένες εικόνες η πραγματικότητα είναι οτι τα προβλήματα για τους εργαζόμενους αυξάνονται και τα δημαρχεία δεν μπορούν να τα λύσουν.

Η πλειοψήφια των δημαρχείων ειναι πνιγμένα στα χρέη. Η κρατική επιχορήγιση ειναι ελάχιστη και κύρια τα έσοδα των δήμων προέρχονται απο τις φορολογίες των εργαζομένων. Η έλλειψη χρημάτων και εξουσιών κάνει τους δήμους ανίκανους να προχωρήσουν σε έργα ανάπτυξης. Αυτά που μπορούν τελικά να κάνουν είναι ελάχιστα και είναι στη πλειοψηφία τους έργα βιτρίνας.

Αντιπλυμμηρικά έργα δέν υπάρχουν και γι'αυτό με τις πρώτες βροχες κάθε χρόνο πλημμηρίζουν ολόκληρες περιοχές πόλεων. Το κυκλοφοριακό, όχι μόνο δεν λύθηκε, αλλά καθε χρόνο γίνεται και χειρότερο. Το αποχετευτικό για πολλές περιοχές μένει ακόμα στις υποσχέσεις. Η περιοχή της οδού Αρμενίας στη Λευκωσία για παράδειγμα είναι καθημερινά πνηγμένη στα σκατά. Παρόμοια έργα που θα αλλάξουν την ποιότητα ζωής των εργαζομένων μένουν στις υποσχέσεις, στα θά και στα σχέδια.

Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση με το «θεσμό της τοπικής αυτοδιοίκησης» φόρτοσε στους δήμους την δική της ευθύνη για αναπτυξιακά εργα χωρίς μάλιστα να τους δώσει τα λεφτά και τις εξουσίες που χρειάζονται για να γίνουν αυτά τα έργα.

Εργατικοί αγώνες

Οι εργαζομενοι δέν μπορούν να αλλαξουν τα πραγματα με την ψηφο τους μέσα απο τις δημοτικές εκλογές. Εστω κι'αν ακομα εκλεγούν οι πιο αριστεροί υποψήφιοι, με τις πιο καλές προθέσεις, η δυνατότητα τους να κάνουν πράξη τις υποσχέσεις τους εκμηδενίζεται μπροστά στις τεράστιες αδυναμίες του «θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης». Ακομα περισσοτερο σημερα που η πολιτικη της λιτοτητας και των περικοπων αυξανει τα προβληματα και κανει την ζωη των εργαζομενων πιο δυσκολη.

Οι εργαζόμενοι μπορούν να πετύχουν καλύτερες συνθήκες ζωής, αναπτυξιακά έργα, πιο καθαρό περιβάλλον, περισσότερους και καλύτερους παιδικούς σταθμούς μόνο μέσα απο τις δικές τους κινητοποιήσεις και αγώνες. Αυτό φάνηκε καθαρά μέσα απο τις δυναμικές κινητοποιήσεις στους Εργάτες και των κατοίκων γύρω απο το εργοστάσιο του Νέμιστα στη Λέμεσό.

Οταν οι εργαζόμενοι στους δήμους, στην συλλογή των σκυβάλλων, κατεβαίνουν σε απεργίες διεκδικώντας καλύτερους μισθούς, νέες προσλήψεις, νεα μηχανήματα και εξοπλισμό τότε ανοίγει και η προοπτική για καλύτερες και καθαρότερες μέρες. Οταν οι νοσοκόμοι και οι γιατροί απεργούν για καλύτερα νοσοκόμεια, οταν οι δάσκαλοι, οι καθηγητές και οι μαθητές παλεύουν για καλύτερα σχολεια, οταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι κινητοποιούνται για το μεροκάματο και καλύτερες συνθήκες ζωής τότε είναι που ανοίγει η ελπίδα για ενα καλύτερο αύριο.

Μαυρο στην κυβερνητική πολιτική

Μ'ολα αυτά δεν σημαίνει οτι μένουμε αδιάφοροι απέναντι στις δημοτικές εκλογές. Μπορεί οι εκλογές να μην αλλάζουν τα πράγματα αλλα το αποτέλεσμα τους ειναι μια ένδειξη της διάθεσης αυτών που ψηφίζουν. Γι'αυτο το λόγο θέλουμε μέσα απο το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών να εκφραστεί η αντικυβερνητική διάθεση που υπάρχει μέσα στο κόσμο.

Οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας πρέπει να χρησιμοποιήσουν το ψηφοδέλτιο στις δημοτικές εκλογές για να καταδικάσουν την κυβερνητική πολιτική, της λιτότητας, τών περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων και της φιλοιμπεριαλιστικής πολιτικής της κυβέρνησης. Σ΄αυτές τις εκλογές αυτό μπορεί να εκφραστεί μέσα απο την ψήφιση των υποψηφίων δημάρχων και συμβούλων που υποστηρίζει το ΑΚΕΛ μέσα απο την Συνεργασία. Το ΑΚΕΛ ειναι το κόμμα της αντιπολίτευσης προς το οποίο προσβλέπει σήμερα το πιο ταξικά συνειδητό κομμάτι της εργατικής τάξης. Μια νίκη αυτού του κόμματος κάτω απο τις σημερινές συνθήκες, θα ερμηνευτεί απο το κάθε εργαζόμενο σαν νίκη της Αριστεράς, σαν νίκη του καθενός που παλεύει ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Ενα τέτοιο αποτέλεσμα θα ανεβάσει την αυτοπεποίθηση των εργατών και θα κατεβάσει την αυτοπεποίθηση των αφεντικών.

Γι αυτό όπου υπάρχουν υποψήφιοι Δήμαρχοι της Συνεργασίας που κατεβάινουν κόντρα στον Συναγερμό ψηφίζουμε τους υποψήφιους δήμαρχους της Συνεργασίας και τους δημοτικούς συμβούλους του ΑΚΕΛ. Εκει που η Συνεργασία υποστηρίζει τους ίδιους υποψήφιους με το Συναγερμό, οπως στη Πάφο με τον Σαρίκα και στα Λατσία με τον Ευσταθίου ρίχνουμε λευκό στο δήμαρχο και ψηφίζουμε μόνο τους δημοτικούς συμβούλους του ΑΚΕΛ.

Η υποστήριξη απο το ΑΚΕΛ και τη Συνεργασία, του ίδιου υποψήφιου με τον Συναγερμό, οχι μόνο δεν δίνει την ευκαιρία να καταγραφεί η αντίθεση του κόσμου στην αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης αλλά και σπέρνει περισσότερες αυταπάτες για τους συγκεκριμένους υποψήφιους και για τις δυνατότητες του θέσμου της τοπικης αυτοδιοίκησης μέσα στο καπιταλισμό να μας προσφέρει μια πραγματικά καλύτερη ποιοτητα ζωης.

Σοσιαλιστικη οργανωση

Ψηφίζουμε τους υποψήφιους του ΑΚΕΛ χωρίς να κτίζουμε αυταπάτες γι'αυτούς. Δεν πιστεύουμε οτι η εκλογή αριστερών υποψηφίων είναι αρκετή γι ν' αλλάξει τα πράματα. Χρειαζεται να χτίσουμε σοσιαλιστική οργάνωση και προοπτική. Αυτό που θα κάνει πραγματικά τη διαφορά ειναι οι αγώνες μας για να υπερασπιστούμε τα δίκαια μας, για περισσότερα λεφτά για σχόλεια και νοσοκομεία και μία οργάνωση που να στηρίζει αυτούς τους αγώνες.

Η καταδίκη της κυβερνητικής πολιτικής στις δημοτικές εκλογές μπορεί να δώσει μια γερή ώθηση στη πάλη για ανατροπή της πολιτικής της λιτότητας και των περικοπών αλλά και της ίδιας της κυβέρνησης.

Το Μέτωπο Συνεργασίας για να φύγει η κυβέρνηση δεν κτίζεται με τις υπογραφές και τις καπακοτές των αρχηγών των κομμάτων, αλλά με τους αγώνες και τήν κοινή δράση των εργαζομένων και των απλών ανθρώπων απο τα κάτω.

ΧΑΚ: Οι μικρές αποκαλύψεις μιας μεγάλης ληστείας

Στις 12/11 δόθηκαν στη δημοσιότητα τα συμπεράσματα της έρευνας που έκανε το *Cyprus College* για λογαριασμό της Κεντρικής Τράπεζας από τον διοικητή της Α. Αυξεντίου επιβεβαιώνοντας για ακόμα μια φορά την μεγάλη ληστεία του ΧΑΚ.

- Το 43% των χαμηλότερων εισοδηματικών νοικοκυριών αγόρασαν μετοχές μετά το 1998 θυσιάζοντας τις αποταμιεύσεις τους σ' ένα «καλύτερο αύριο».

- Από αυτά τα νοικοκυριά το 76% έχασαν.

- Από σύνολο £1070 εκ. λιρών που επενδύθηκαν, τα £550 εκατομμύρια έκαμαν φτερά.

- Μεγάλωσε η οικονομική ανισότητα αφού έγινε μεταφορά πλούτου από τις χαμηλά εισοδηματικές τάξεις στα πιο «εύπορα στρώματα».

Τα συμπεράσματα της έρευνας ήρθαν να προστεθούν στον καυγά για το ποιος ευθύνεται για την κατρακύλα του ΧΑΚ. Οι αλληλοκατηγορίες δίνουν και παίρνουν ανάμεσα σε πρώην μέλη της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, του Συμβουλίου του ΧΑΚ και την κυβέρνηση για το ποιοι ευθύνονται για την καταδολίευση των επενδυτών.

Το σκάνδαλο που κυριάρχησε τους τελευταίους μήνες ήταν εκείνο των εταιρειών πληροφορικής, *AremiSoft* και *GlobalSoft* και του πρώην πρόεδρου και των δυο εταιρειών Λυκούργου Κυπριανού.

Η *AremiSoft* ήταν εισηγμένη στο Nasdaq, το αμερικανικό χρηματιστήριο εταιρειών υψηλής τεχνολογίας. Αρχές του Οκτώβρη η αμερικανική Εποπτική Αρχή καταχώρησε καταγγελία στο δικαστήριο της Νέας Υόρκης για εξαπάτηση των επενδυτών, από τον πρόεδρο και τον διευθύνοντα σύμβουλο της *AremiSoft* οι οποίοι παρουσίασαν ψεύτικους λογαριασμούς για να ανεβάσουν την τιμή της μετοχής στα ύψη και στη συνέχεια πούλησαν εκατομμύρια μετοχές βγάζοντας πάνω από 300 εκατομμύρια δολάρια.

Η *GlobalSoft* είναι αδελφή εταιρεία της *AremiSoft* στην Κύπρο και μετά την εισαγωγή της στο ΧΑΚ το 2000 κατάφερε ώστε, η χρηματιστηριακή αξία των μετοχών της να φτάσει να αντιστοιχεί στο 20% του ΑΕΠ της Κύπρου!

Ήταν η εποχή που τα διάφορα κανάλια, περιοδικά και εφημερίδες φιλοξενούσαν τον «μεγάλο» Λυκούργο Κυπριανού της *GlobalSoft* σαν τον πρόεδρο ενός κολοσσού που θα στήριζε το χρηματιστήριο. Η μετοχή της εταιρείας εκτινάχτηκε στις £6,89 λίρες, 120 φορές μεγαλύτερη από την ονομαστική της αξία, μετά την δήθεν πρόθεση της *AremiSoft* να αγοράσει μεγάλο πακέτο μετοχών της *GlobalSoft* για να βουτήξει σήμερα στην τιμή των 16 σεντ.

Οι ίδιες κομπίνες που έγιναν με την *AremiSoft* φαίνεται να έγιναν και με την *GlobalSoft*: η καταχώρηση στους ισολογισμούς της εταιρείας και στα ενημερωτικά δελτία εικονικών παραγγελιών, παραφουσκωμένα συμβόλαια και κέρδη στο εξωτερικό που δεν είχαν πραγματοποιηθεί. Με αυτό τον τρόπο ανέβασαν την τιμή της μετοχής και τσέπωσαν τα εκατομμύρια λίρες. Συνένοχοι στην κομπίνα βέβαια είναι και όλοι οι άλλοι όπως οι ελεγκτές και όσοι επέτρεψαν την εισαγωγή της εταιρείας στο ΧΑΚ.

Ποιος φταιει;

Η περίπτωση της *GlobalSoft* δεν είναι η μόνη. Σε διερεύνηση βρίσκονται και μια σειρά εταιρείες όπως η *New Marathon Tours*, η *Max Data*, *Cyber Group*, *ΠΑΝΔΩΡΑ* και άλλες για τις οποίες υπάρχουν καταγγελίες για παράνομες πρακτικές, για ψευδείς λογαριασμούς και για στημένα παιχνίδια. Στην ουσία οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου.

Όμως η κρίση στο χρηματιστήριο σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί φαινόμενο «κυπριακό».

Αποκαλύψεις που έγιναν στις ΗΠΑ έδειξαν ότι την εποχή της κατάρρευσης των χρηματιστηρίων το 1998 στην Ν. Ανατολική Ασία τα πραγματικά κέρδη των αμερικάνικων εταιριών μειώνονταν. Οι μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις από το 1997 είχαν αρχίσει να «φουσκώνουν» την παρουσίαση των κερδών κατά το ένα τρίτο, προσπαθώντας να ανεβάσουν την τιμή των μετοχών τους. Σύμφωνα με το περιοδικό *Economist* (23 Ιούνη 2001): *«Η εντυπωσιακή άνοδος των κερδών στη δεκαετία του 90 οφείλεται εν μέρει σε μαγειρεμένα λογιστικά... Σύμφωνα με τον Bob Barbera της Hoenig, μιας τράπεζας επενδύσεων, τα δηλωμένα λειτουργικά κέρδη των 500 εταιριών S&P αυξήθηκαν με πολύ πιο γρήγορο ρυθμό από τα κέρδη που μετρήθηκαν στους εθνικούς ισολογισμούς... έτσι, μέσα στη δεκαετία του 90, τα κέρδη στις 500 εταιρίες S&P τριπλασιάστηκαν, αλλά τα κέρδη που καταγράφηκαν στους εθνικούς ισολογισμούς ίσα ίσα διπλασιάστηκαν».*

Η φυσιολογική λειτουργία κάθε χρηματιστήριου είναι η κερδοσκοπία, ο τζόγος και οι κομπίνες.

Δυστυχώς το ΑΚΕΛ όχι μόνο αγνόησε τον ρόλο που παίζει το χρηματιστήριο αλλά αντίθετα ενισχύει τις αυταπάτες ότι μπορεί με διάφορα μέτρα και «νομοθετικές ρυθμίσεις» να καταργηθεί ο κερδοσκοπικός του ρόλος και να αποτελέσει στήριγμα της οικονομίας.

Όμως σ' ένα καπιταλιστικό παιχνίδι μεγαλοκαρχαριών η τύχη που μπορούν να έχουν οι αποταμιεύσεις των απλών ανθρώπων, οι «επενδύσεις» των ταμείων των συντεχνιών και των ταμείων προνοίας των εργαζόμενων είναι να γεμίσουν τα ήδη χοντρά πορτοφόλια των «εύπορων τάξεων». Όπως και έγινε τους τελευταίους 12 μήνες.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

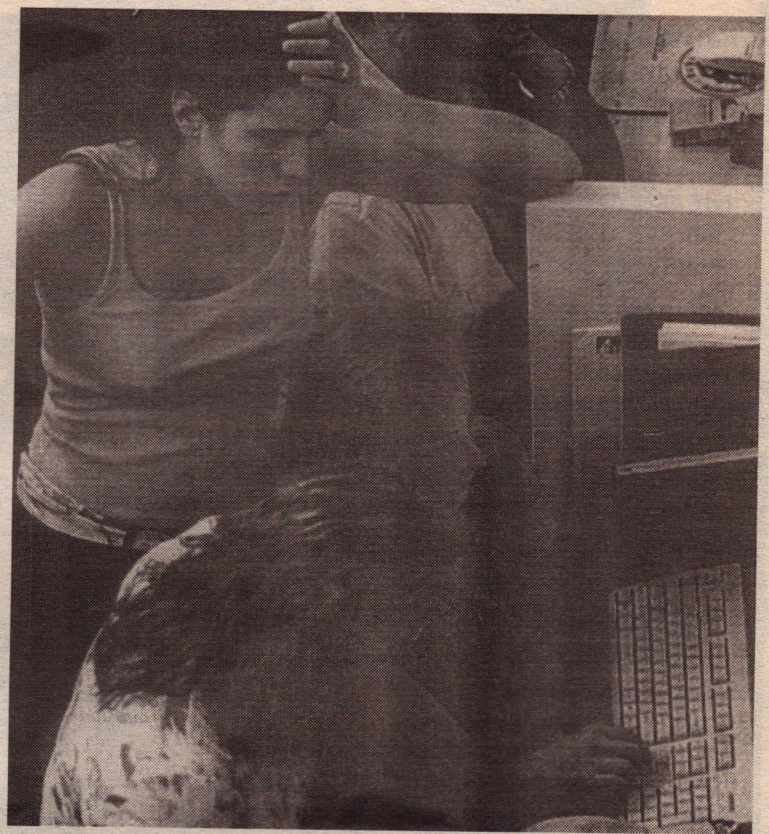

Εκκλησία: Κόντρες "αγίων"

Η νέα κρίση που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στους ιεράρχες της Εκκλησίας αποκαλύπτει με τον πιό έντονο τρόπο το τι πραγματικά γίνεται όλο αυτό τον καιρό στους κόλπους της Εκκλησίας.

Η καθαίρεση του αρχιμανδρίτη Κωσταντινίδη και οι αποκαλύψεις για τις διπλοπροσπίες του Μόρφου, για την επιμονή του Αθανάσιου και του αρχιεπισκόπου να φάνε τον Κωσταντινίδη συμπληρώθηκαν με την αποκάλυψη ότι ο «άγιος» Κιτίου ηχογραφούσε κρυφά τους άλλους μητροπολίτες με πέννα που ήταν πομπός. Την εικόνα ήλθε να συμπληρώσει λίγες μέρες αργότερα η καταγγελία του προέδρου της επιτροπής προσφύγων της Βουλής του βουλευτή του ΑΚΕΛ Αριστοφάνη Γεωργίου, ότι η μητρόπολη Κερύνειας δήλωσε στο όνομα της κτήματα στη Κερύνεια που ανήκουν σε άλλους πρόσφυγες.

Η εικόνα που δίνουν οι ιεράρχες της εκκλησίας της Κύπρου μοιάζει περισσότερο με εικόνα κομπιναδόρων και μαφιόζων που έχουν μπλεχτεί σε ένα πόλεμο αλληλοεξόντωσης παρά «ποιμεναρχών» που φροντίζουν για το καλό του «ποιμνίου» τους.

Στην πραγματικότητα όλη αυτή η υπόθεση λίγο έχει να κάνει με την ηθική ή την «χριστιανική αγάπη». Περισσότερο έχει να κάνει με την διαχείριση της τεράστιας περιουσίας της Εκκλησίας της Κύπρου που αποτελεί τον πιο μεγάλο οικονομικό οργανισμό του νησιού. Έτσι και αλλιώς η «ηθική» της εκκλησίας ήταν πάντοτε ταυτισμένη με την κλοπή των φτωχών (για να τους εξασφαλίσει τον παράδεισο μετά θάνατον), την εκμετάλευση και την αντεργατική πολιτική της άρχουσας τάξης, τις απολύσεις, (ας θυμηθούμε τους αμιαντορύχους) την βάρβαρη καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του ελέγχου της προσωπικής ζωής των απλών ανθρώπων.

Αυτό που κρύβεται πίσω απο τις κόντρες των ιεραρχών είναι το ποιός θα έχει στα χέρια του τον έλεγχο αυτού του οργανισμού με τα ξενοδοχεία, τα μεταλλεία, τις τράπεζες κλπ, το ποιος θα φαει τα περισσότερα και ποιος θα μείνει εκτός. Εχει να κάνει με την μεγάλη δύναμη και εξουσία που έχει η εκκλησία στην Κύπρο. Σήμερα όλοι ξέρουν ότι όλες αυτές οι ιστορίες έχουν να κάνουν με το ποιός θα διαδεχτεί τον Χρυσόστομο στον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Η ηθική έχει χρησιμοποιηθεί σαν όπλο σ' αυτό τον πόλεμο των «φατριών» με σκοπό να βγάλουν εύκολα τους ανταγωνιστές από το παιγνίδι αλλά και για να κερδίσουν την στήριξη του κόσμου.

Η απάντηση που πρέπει να δώσει ο κόσμος δεν είναι η στήριξη του ενός ή του άλλου παπά — έτσι και αλλιώς όλοι τους πήραν είδηση! Χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια σ' όλους αυτούς τους υποκριτές που δεν διστάζουν να στέλλουν εκατοντάδες εργαζόμενους στην ανεργία και την δυστυχία και μετά να μιλούν για ηθική. Να ζητήσουμε να φορολογηθεί η εκκλησιαστική περιουσία και να αφαιρεθούν όλα τα προνόμια που έχει η εκκλησία πάνω στη προσωπική και κοινωνική ζωή μας. Μόνο έτσι θα απαλλαγούμε από αυτή τη δυσωδία που αναδύουν οι 'ιερές κόντρες'.

ΔΙΕΘΝΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΟΡΟΥΜ ΣΤΗ ΒΗΡΥΤΟ

Το Σιάτλ συναντά την Ιντιφάντα

Η ιντιφάτα συνεχίζεται παρά τις καθημερινές δολοφονίες των παλαιστινίων απο τους ισραηλινούς

Η κατάμεστη αίθουσα θα μπορούσε να βρίσκεται σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν πάρει μέρος σε ανάλογες συγκεντρώσεις, αντι-συνέδρια και αντιμαθήματα για το χτίσιμο ενός διεθνούς αντικαπιταλιστικού κινήματος. Αυτό που ξεχώριζε το Παγκόσμιο Φόρουμ για τον ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) που έγινε στη Βηρυτό τη πρώτη βδομάδα του Νιόβρη είναι ότι για πρώτη φορά το αντικαπιταλιστικό κίνημα ήρθε στη Μέση Ανατολή.

Ενώ οι βόμβες διασποράς έπεφταν στο Αφγανιστάν, ακτιβιστές από ολόκληρο τον κόσμο συναντήθηκαν για να συζητήσουν το χτίσιμο ενός κινήματος αντίστασης στον πόλεμο και την παγκοσμιοποίηση. Τουλάχιστο 800 άνθρωποι γέμισαν την εναρκτήρια εκδήλωση για να ακούσουν το Ζοζέ Μποβέ και τον Αμεντ Μπεν Μπελά, έναν από τους ηγέτες των μεγάλων αγώνων ενάντια στην γαλλική αποικιοκρατία στην Αλγερία.

Ο Μπεν Μπελά συμπύκνωσε τη διάθεση πολλών Αράβων ακτιβιστών όταν είπε στο πλήθος: "Ξέρουμε ότι ο ΠΟΕ συνεδριάζει στο Κατάρ μόνο γιατί φοβάται να το κάνει οπουδήποτε αλλού. Χρειάζεται να οργανώσουμε ένα κίνημα που θα είναι ικανό να πετάξει τον ΠΟΕ έξω και από τη Μέση Ανατολή".

Ο Καντζ που είναι στην οργανωτική ομάδα του συνεδρίου εξήγησε πως οργανώθηκε αυτό το Φόρουμ. "Αμέσως μόλις μάθαμε ότι ο ΠΟΕ θα συνεδρίαζε στο Κατάρ, ξεκινήσαμε να οργανώνουμε για να αντιταχθούμε και να σταματήσουμε τη συνεδρίασή τους στον Αραβικό κόσμο. Ολοι στο Λίβανο ξέρουν για το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Ο κόσμος ενδιαφέρεται πολύ για τον αγώνα ενάντια στο διεθνή καπιταλισμό και τις πολυεθνικές".

Η Τζούλια είναι άλλη μια ακτιβίστρια φοιτήτρια στην οργανωτική ομάδα, "Οργανώσαμε συγκεντρώσεις και δραστηριότητες σε διάφορα πανεπιστήμια για να πούμε στους φοιτητές για τα θέματα του συνεδρίου. Φτιάξαμε μια έκθεση με τίτλο 'Παγκοσμιοποίηση και τρομοκρατία' με φωτογραφίες και ταινίες. Δείχναμε το βίντεο του Σιάτλ και το πρόγραμμα του BBC για τον Αριελ Σαρόν και τη σφαγή των Παλαιστινίων στα στρατόπεδα προσφύγων της Σάμπρα και της Σατίλα".

Το συνέδριο δημιούργησε ένα χώρο για τους ακτιβιστές από ολόκληρη τη Μέση Ανατολή για να συναντηθούν, να συζητήσουν και να οργανώσουν μαζί. Αγωνιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συνδικαλιστές και ακτιβιστές ενάντια στην παγκοσμιοποίηση από την Τυνησία, την Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, το Ιράκ και τη Συρία πήραν μέρος μαζί με αντιπροσωπείες από την Ινδία, την Αφρική, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Συνδικάτα που αντιπροσωπεύουν τους εργάτες γης από τον εξαθλιωμένο νότο του Λιβάνου ναύλωσαν τρία λεωφορεία για την εναρκτήρια εκδήλωση του συνεδρίου. Για πολλές από αυτές τις ομάδες, οι συζητήσεις αυτών των ημερών υπήρξαν μια σπάνια ευκαιρία να συναντηθούν και να συζητήσουν ιδέες και τακτικές ανοιχτά.

Οπως εξήγησε ένα Σύριος φοιτητής, "Είναι εξαιρετικά δύσκολο για μας να δράσουμε οργανωμένα. Η κατάστασή μας είναι γεμάτη αντιφάσεις. Ηρθαμε στο συνέδριο για να δείξουμε την αντίθεσή μας στην παγκοσμιοποίηση, αλλά ένας από τους κορυφαίους οικονομολόγους της Συρίας, σύμβουλος της κυβέρνησης, είναι επίσης καλεσμένος σαν ομιλητής. Ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τέτοιους ανθρώπους για να σταματήσουμε την παγκοσμιοποίηση".

Μέλη της Ομάδας Αντι-παγκοσμιοποίησης από τη Συρία ηλέκτρισαν την ατμόσφαιρα όταν ανακοίνωσαν ότι η Συριακή κυβέρνηση απέρριψε τον ΠΟΕ και κάλεσε διαδηλώσεις στη Δαμασκό ενάντια στη σύνοδο στο Κατάρ. Ενας από τους ακτιβιστές της ομάδας πήρε το μικρόφωνο και ανακοίνωσε: "*Πρέπει να φύγουμε από το συνέδριο γιατί χρειάζεται να είμαστε έξω στους δρόμους με το λαό μας που διαδηλώνει. Καλούμε όλους εδώ να έρθουν να μας βοηθήσουν να φέρουμε το Σιάτλ στη Δαμασκό*".

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν κυριάρχησε σε πολλές από τις συζητήσεις μέσα στο συνέδριο. Ο Καντζ εξήγησε γιατί: "Ο κόσμος έχει συνείδηση ότι υπάρχει σύνδεση ανάμεσα στον αντικαπιταλιστικό αγώνα, τον αγώνα της Παλαιστίνης και την αντίσταση στον πόλεμο ενάντια στο Αφγανιστάν. Ολα αυτά τα πράγματα είναι διαφορετικές εκφράσεις του ίδιου καπιταλιστικού και ιμπεριαλιστικού συστήματος".

"Μας άνοιξε τα μάτια"

Η Χέδερ είναι φοιτήτρια από τις ΗΠΑ, και για πολλά χρόνια ακτιβίστρια στα εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης. Πιστεύει ότι οι αγωνιστές στις ΗΠΑ έχουν πολλά να μάθουν από τον κόσμο στη Μέση Ανατολή. "*Αυτό το συνέδριο μας άνοιξε για τα καλά τα μάτια. Πολλοί φίλοι μου στις ΗΠΑ δεν κάνουν τη σύνδεση ανάμεσα στα ζητήματα του πετρελαίου, του πολέμου και του αντικαπιταλισμού. Ο κόσμος εδώ έχει δουλέψει για να συνδέσει το αντικαπιταλιστικό κίνημα και το αντιπολεμικό κίνημα*". Η Χέδερ είναι τελείως αντίθετη στον πόλεμο: "*Οσο και να απεχθάνομαι το καθεστώς των Ταλιμπάν, δε θα δικαιολογήσω το βομβαρδισμό ενός έθνους*".

Πολλοί άνθρωποι στο συνέδριο υποστήριξαν ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν είναι μέρος ενός πλατύτερου πολέμου ενάντια στους φτωχούς του κόσμου. Η παγκοσμιοποίηση διαλύει τις ζωές εκατομμυρίων σε όλη τη Μέση Ανατολή. Ο Σαμίρ Χουσεΐν είναι στην εκτελεστική επιτροπή του συνδικάτου εργατών στα αγροκτήματα του Λιβάνου. "*Η παγκοσμιοποίηση δημιουργεί ανεργία σε ολόκληρο τον κόσμο. Στο Λίβανο η κυβέρνηση ιδιωτικοποιεί τις τηλεπικοινωνίες και τις αερογραμμές. Υπάρχουν σχέδια για ιδιωτικοποίηση της κρατικής εταιρίας ηλεκτρισμού. Πρόκειται για έναν οργανισμό που απασχολεί 20.000 άτομα. Μαζί με τις οικογένειες τους είναι 100.000 άνθρωποι που εξαρτώνται απ' αυτές τις δουλειές, και θα μείνουν ξεκρέμαστοι αν καταργηθούν αυτές οι δουλειές.*"

Είναι ξεκάθαρο ότι το να είσαι μέρος ενός διεθνούς κινήματος έχει εμπνεύσει κόσμο απ' όλη τη Μέση Ανατολή. Οπως εξήγησε ο Σαμίρ: "*Ξέρω ότι ο κόσμος στην Ευρώπη είναι αντίθετος στην παγκοσμιοποίηση. Είδα τις διαδηλώσεις στη Γένοβα, τη Μαδρίτη και τις Βρυξέλες στη δορυφορική τηλεόραση. Η παγκοσμιοποίηση επηρεάζει τους πάντες είτε ζουν στο Βορρά είτε στο Νότο. Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν σημαίνει ότι είναι πιο επείγον από ποτέ να χτίσουμε πάνω σ' αυτό το αίσθημα της διεθνούς αλληλεγγύης*".

Ο Ιχάμπ είναι μέλος του Κινήματος Προοδευτικής Νεολαίας Λιβάνου. "Πιστεύω ότι ο κόσμος στην Ευρώπη κοιτάει όλο και με μεγαλύτερη συμπάθεια τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή. Η προσπάθεια του Τζορτζ Μπους να μετατρέψει τον πόλεμο σε κάποιο είδος σταυροφορίας και σε σύγκρουση ανάμεσα στο Ισλάμ και το Χριστιανισμό είναι ενθάρρυνση για ρατσισμό εναντίον των Αράβων και των ανθρώπων από τη Μέση Ανατολή. Θέλουν να τσακίσουν αυτή την αυξανόμενη κατανόηση των Αραβικών προβλημάτων από την κοινή γνώμη της Δύσης".

Αντιπολεμικό κλίμα

Η αίθουσα αντηχούσε από χειροκροτήματα κάθε φορά που Βρετανοί ακτιβιστές μιλούσαν για την επιτυχία του αντιπολεμικού κινήματος στην Ευρώπη. Η Λίντζεϊ Τζέρμαν, μιλώντας εκ μέρους της Συμμαχίας «Σταματήστε τον Πόλεμο», υποστήριξε ότι οι αντικαπιταλιστές χρειάζεται να ριχτούν στο χτίσιμο του αντιπολεμικού κινήματος. "*Οι απλοί άνθρωποι σταμάτησαν τον πόλεμο του Βιετνάμ. Οι ΗΠΑ χάσανε τον πόλεμο στο Βιετνάμ δύο φορές. Ηττήθηκαν στο Βιετνάμ, αλλά χάσανε και τον πόλεμο μέσα στις ΗΠΑ επειδή ο κόσμος της Αμερικής οργάνωνε ενάντιά τους*".

Το Παγκόσμιο Φόρουμ για τον ΠΟΕ δείχνει ότι υπάρχει μια νέα γενιά που εμφανίζεται σε όλη τη Μέση Ανατολή και νιώθει κομμάτι του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Οι Κούρδοι ακτιβιστές διακινούσαν στο συνέδριο μια εφημερίδα που γράφεται από νέους ανθρώπους στη Σουλεϊμανίγε του Ιρακινού Κουρδιστάν. Κάτω από μια φωτογραφία της αντικαπιταλιστικής διαδήλωσης στην Πράγα τον περασμένο χρόνο, υπήρχαν άρθρα για το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Σε πολλά πανεπιστήμια οργανώθηκαν συγκεντρώσεις για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Το βίντεο από τις διαδηλώσεις στη Γένοβα ενάντια στη σύνοδο των G8 θα προβάλλεται δίπλα σε εκθέσεις φωτογραφίας από τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις στο Λονδίνο. Η επίδραση των συζητήσεων του συνεδρίου επεκτάθηκε σε πάρα πολλούς πέρα από αυτούς που το παρακολούθησαν ζωντανά. Πολλές από τις συζητήσεις προβλήθηκαν ζωντανά από Λιβανέζικα και Αραβικά τηλεοπτικά κανάλια και η τελική διακήρυξη του συνεδρίου δημοσιεύτηκε στις μεγάλες εφημερίδες.

Για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια υπάρχει μια νέα αίσθηση ελπίδας. Οι ακτιβιστές στο συνέδριο ήταν ξεκάθαροι ότι η παγκοσμιοποίηση είναι άλλο ένα όνομα για τον πόλεμο των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς. Οι κυβερνήσεις της Δύσης και της Ανατολής θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να κερδίσουν σ' αυτόν τον πόλεμο. Οπως εξήγησε ο Ιχάμπ: "*Οι πλούσιες χώρες υποστηρίζουν τα στρατιωτικά καθεστώτα στον Αραβικό κόσμο προμηθεύοντάς τα με όπλα και χρήματα*".

Παρόλα αυτά, όπως εξήγησε ένας ακτιβιστής φοιτητής καταχειροκροτούμενος στην τελική συζήτηση του συνεδρίου, ο κόσμος στη Μέση Ανατολή είναι ξεκάθαρος ότι οι απλοί εργάτες στην Ευρώπη και την Αμερική είναι σύμμαχοί του. "*Οι καπιταλιστές στη Μέση Ανατολή και την Ευρώπη είναι μέρος του ίδιου συστήματος. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένα κίνημα εργατικής ενότητας σε ολόκληρο τον κόσμο για να τσακίσουμε ολόκληρο αυτό το σάπιο σύστημα*".

ΣΥΝΟΔΟΣ ΠΟΕ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι "παράπλευρες απώλειες" της αγοράς, ολοκληρώνουν την καταστροφή του πολέμου

Στη μέση του πολέμου, την ώρα που οι βόμβες στο Αφγανιστάν χτυπάνε ανελέητα τους αμάχους, ο Μπους και οι σύμμαχοί του αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν τελικά τη Σύνοδο Κορυφής του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) στη Ντόχα του Κατάρ, στις 9 Νοέμβρη.

Είναι μια απόφαση το ίδιο φονική όπως και ο πόλεμος που γίνεται ταυτόχρονα. Οι «κανόνες της ελεύθερης αγοράς» που επεξεργάζεται ο ΠΟΕ χτυπάνε ανθρώπινες ζωές με μεγαλύτερη φονική ακρίβεια ακόμα κι από τα "χειρουργικά πλήγματα" των αμερικάνικων βομβαρδιστικών.

Ο ΠΟΕ επιβάλλει κυρώσεις σε όποια χώρα αρνηθεί να καταβάλει «πνευματικά δικαιώματα» στις πολυεθνικές που έχουν κατοχυρώσει πατέντες π.χ. για φάρμακα. Χάρη στους μηχανισμούς αυτού του διεθνούς καπιταλιστικού οργανισμού, ένα φάρμακο π.χ. για το AIDS καταλήγει να έχει τιμή 30-40 φορές μεγαλύτερη από το κόστος παρασκευής του. Η διαφορά καταλήγει στα κέρδη των κολοσσών της φαρμακοβιομηχανίας. Μ' αυτόν τον τρόπο εκατομμύρια ασθενείς στις φτωχές χώρες της Αφρικής καταδικάζονται στη στέρηση των φαρμάκων που μπορούν να σώσουν τις ζωές τους.

Αυτές τις μέρες του πολέμου, με τον πανικό για την ασθένεια του άνθρακα στη Βόρεια Αμερική, η κυβέρνηση του Καναδά ζήτησε και πήρε εξαίρεση από τον ΠΟΕ, ώστε να παραβιάσει τις πατέντες για το φάρμακο κατά του άνθρακα και να μπορέσει να ετοιμάσει τις ποσότητες που απαιτούνται. Ο ΠΟΕ, όμως, αρνείται να δώσει την ίδια εξαίρεση στις χώρες του Τρίτου Κόσμου που δίνουν μάχη με το AIDS, και άλλες πιο εύκολα ιάσιμες ασθένειες, για να σώσουν πληθυσμούς από επιδημίες.

Να γιατί το Οχι στον Πόλεμο είναι άρρηκτα δεμένο με το Οχι στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛ

Οι ραγδαίες εξελίξεις μέσα στο Αφγανιστάν, με την είσοδο της Βόρειας Συμμαχίας στην Καμπούλ, φέρνουν ανάγλυφα στο προσκήνιο τον πραγματικό χαρακτήρα αυτού του πολέμου. Πόλεμος φρίκης δίχως τέλος, για τον ιμπεριαλιστικό έλεγχο του ίδιου του Αφγανιστάν αλλά και ολόκληρης της περιοχής.

Είναι τραγική ειρωνεία ότι την ίδια ώρα που οι Ταλιμπάν εγκατέλειπαν την πρωτεύουσά τους, ένα αεροπορικό δυστύχημα στη Νέα Υόρκη αναζωπύρωνε την προπαγάνδα περί "πολέμου κατά της τρομοκρατίας".

Η πραγματικότητα αποδεικνύεται πολύ διαφορετική. Ολα δείχνουν ότι αυτή τη φορά η Νέα Υόρκη "βομβαρδίστηκε" από την εγκληματική ασυδοσία των αεροπορικών εταιριών που θυσιάζουν την ασφάλεια των πτήσεων στο βωμό του κέρδους. Οσο για την "πάταξη της τρομοκρατίας" στο Αφγανιστάν, τα εγκλήματα της Βόρειας Συμμαχίας είναι τόσο αποτρόπαια, ώστε ακόμα και οι πιο κραυγαλέοι πολεμοκάπηλοι της Δύσης δεν τολμούν να μιλήσουν για "απελευθέρωση" του πληθυσμού. Οι σφαγές, οι βιασμοί, το ξεκλήρισμα ολόκληρων χωριών που γίνεται από τα στρατεύματα της Βόρειας Συμμαχίας είναι ο καρπός των αμερικάνικων βομβαρδισμών, είναι το αληθινό πρόσωπο μιας εκστρατείας που θα "έσωζε" τις γυναίκες του Αφγανιστάν.

Αλλά αυτό δεν είναι καν η τελευταία πράξη αυτής της φρικαλέας πολεμικής επέμβασης. Οι συγκρούσεις για τον έλεγχο του ίδιου του Αφγανιστάν παίρνουν τώρα μεγαλύτερες διαστάσεις καθώς οι γειτονικές δυνάμεις υποστηρίζουν διαφορετικούς πολέμαρχους, που ρίχνονται αναβαθμισμένοι στον πόλεμο της μοιρασιάς. Η Ρωσία, το Πακιστάν, η Ινδία και το Ιράν έχουν δεσμούς με διαφορετικά τμήματα της Βόρειας Συμμαχίας και των Ταλιμπάν και πλέκουν το πιο επικίνδυνο γαϊτανάκι από το Κασμίρ μέχρι το Ιράκ περνώντας μέσα από ένα Αφγανιστάν διαμελισμένο είτε ανοιχτά είτε μέσα από "μερίδια" στη διάδοχη κατάσταση.

Πάνω απ' όλα, όμως, μέσα από το αιματηρό χάος προβάλει η απειλή της συνέχειας που ετοιμάζεται να δώσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Ο Μπους και οι εγκληματίες πολέμου που τον περιβάλουν μιλούσαν ήδη από πριν για την προοπτική να απλώσουν την επέμβασή τους στο Ιράκ και στην Αφρική. Τώρα αυτός ο κίνδυνος γίνεται μεγαλύτερος.

Μέχρι πριν λίγο ο Μπους παρουσιαζόταν σαν αυτός που "συγκρατεί" τον Σαρόν για να μην κλιμακώσει τις σφαγές του Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστινίων. Στην ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, ο Μπους εγκατέλειψε τα παχιά λόγια για τους Παλαιστίνιους. Η απειλή μιας εξοντωτικής επίθεσης σε βάρος της παλαιστινιακής Ιντιφάντα γίνεται τώρα πιο κοντινή.

Εχουμε κάθε λόγο να εντείνουμε τις προσπάθειες του αντιπολεμικού κινήματος για να τους σταματήσουμε. Κάθε επιτυχία του Μπους απλώνει τα μέτωπα του πολέμου πιο πλατιά σε όλο το κρίσιμο τόξο από την Κεντρική Ασία μέχρι τη Βόρεια Αφρική. Και ταυτόχρονα τραβάει σε πιο βαθιά εμπλοκή όλους τους συμμάχους του σ' αυτό τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Μόνο μια δύναμη μπορεί να σταματήσει αυτό τον αιματηρό κατήφορο. Την είδαμε στους δρόμους του Λονδίνου, του Βερολίνου, της Ρώμης, της Ουάσιγκτων, της Αθήνας. Ακόμη και στη Λευκωσία παρά την πλήρη ταύτιση της κυβέρνησης με τους Μπους - Μπλέρ και την ένοχη σιωπή της αντιπολίτευσης είδαμε τα σημάδια ενός αντιπολεμικού κινήματος που με λίγο σπρώξιμο μπορεί να πάρει μεγάλες διαστάσεις. Τώρα είναι η στιγμή να δώσουμε αυτό το σπρώξιμο και να χτίσουμε ενα μαζικό μέτωπο ενάντια στον πόλεμο. Να απαιτήσουμε να σταματήσει κάθε υποστήριξη και διευκόλυνση στους ιμπεριαλιστές, να κλείσουν οι βάσεις και οι αμερικάνικοι σταθμοί που παίζουν και σε αυτό το βρώμικο πόλεμο σημαντικό ρόλο και ν' ανοίξουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες, να βάλουμε τέρμα στη φρίκη του πολέμου.

Το αντιπολεμικό κίνημα φο

Η αντίδραση ενάντια στον πόλεμο του Μπούς και Μπλέρ μεγαλώνει σε ολόκληρο τον κόσμο. Το αντιπολεμικό κίνημα ξέσπασε πρίν ακόμη ξεκινήσουν οι βομβαρδισμοί στο Αφγανιστάν. Οι πρώτες αντιπολεμικές εκδηλώσεις οργανώθηκαν δίπλα στα ερείπια των δίδυμων πύργων όπου μαζεύονταν οι συγγενείς των θυμάτων για να τιμήσουν τη μνήμη των νεκρών τους.

Λίγες μέρες αργότερα, στις 20 Σεπτέμβρη είχε οριστεί η εθνική μέρα δράσης ενάντια στο ρατσισμό και τον πόλεμο και μέσα σε 146 πανεπιστήμια στη Αμερική διοργανώθηκαν καταλήψεις, διαδηλώσεις, αντιπολεμικές εκδηλώσεις και αντιμαθήματα. Με σύνθημα «η θλίψη μας δεν είναι κραυγή πολέμου» οι φοιτητές δείχνουν ότι αυτός ο πόλεμος δε θα περάσει τόσο εύκολα όσο οι προηγούμενοι μέσα στις ΗΠΑ. Το κέντρο ήταν το πανεπιστήμιο του Μπέρκλει όπου 5.000 φοιτητές συμμετείχαν στις αντιπολεμικές εκδηλώσεις. Το αντιπολεμικό κλίμα είχε ήδη αρχίσει να γίνεται παγκόσμιο. Την ίδια μέρα 10.000 διαδήλωσαν στη Ρώμη και 4.000 στο Λονδίνο. Τις επόμενες μέρες υπήρξαν μαζικές διαδηλώσεις στην Αυστραλία και στη Γερμανία.

Ηταν μόνο η αρχή. Στις 27 Σεπτέμβρη 10.000 διαδήλωσαν στην Αθήνα και 30.000 στη Νάπολη της Ιταλίας. Στις 29 Σεπτέμβρη, τη μέρα που θα γινόταν η διάσκεψη του ΔΝΤ, σε όλες τις πόλεις της Αμερικής γίνονται μαζικές διαδηλώσεις. Στην Ουάσιγκτον συμμετέχουν 15.000 άνθρωποι. Ενας ακτιβιστής περιγράφοντας την εκδήλωση είχε πεί: «Οταν η κεφαλή της πορείας έφτασε στην κορυφή του λόφου δίπλα στο Καπιτώλιο, γυρίσαμε και είδαμε την πορεία πίσω μας και ακολούθησε μια μαζική ιαχή ενθουσιασμού». Την ίδια ώρα 10.000 διαδηλωτές στο Αμστερνταμ διαμορφώνουν τη μεγαλύτερη αντιπολεμική διαδήλωση από τη δεκαετία του 80' στην Ολλανδία και ένα ποτάμι 100.000 διαδηλωτών πλημμυρίζει τη Ρώμη.

Στα μέσα του Οκτώβρη το κίνημα έχει πλέον γιγαντωθεί. 30.000 στο Βερολίνο, 20.000 στη Στουτγκάρδη, 50.000 στο Λονδίνο, αλλά και η μεγαλειώδης διαδήλωση από την Περούτζια ως την Ασίζη που έφτασε τους 250.000. Ηταν τόσο αναπάντεχα αυτά τα νέα για τους «από πάνω» ώστε η εφημερίδα Guardian την επόμενη μέρα της διαδήλωσης στο Λονδίνο βγήκε με πρωτοσέλιδο «Το υπουργικό συμβούλιο εξεπλάγη από τον όγκο της διαδήλωσης».

Κι' όλα αυτά ενω στον υπόλοιπο κόσμο υπάρχει η ίδια εικόνα. Καθημερινές και μαζικές διαδηλώσεις από το Πακιστάν, την Ινδία και την Ινδονησία μέχρι την Ιαπωνία, τη Βραζιλία και την Αίγυπτο. Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρχε τόσο άμεση και μαζική και παγκόσμια απάντηση σε έναν πόλεμο.

Οι δημοσκοπήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο δείχνουν πόσο διαφορετική είναι η κατάσταση. Στην Αμερική μόνο το 40% εμπιστεύεται τις επιλογές του Μπούς. Στη Βρετανία μέσα σε μια βδομάδα η δημοτικότητα του Τόνυ Μπλέρ έπεσε κατά 12 μονάδες. Στη Γερμανία το 65% δηλώνει ενάντια στον πόλεμο. Στην Ελλάδα το ποσοστό φτάνει το 85%.

Οι πιέσεις των κυβερνήσεων για τη στήριξη του πολέμου είναι μεγαλύτερες απο ποτέ. Τα θύματα των διδύμων πύργων έγιναν όπλο στα χέρια των πολεμοκάπηλων. «Οποιος δεν είναι μαζί μας είναι με την τρομοκρατία» διακύρηξε ο Μπούς. Δεν είναι μόνο οι ΗΠΑ που στρατεύονται σ' αυτόν τον πόλεμο, είναι και η Ευρωπαική Ενωση, ολόκληρο το ΝΑΤΟ, η Ρωσία, η Κίνα, τα αραβικά καθεστώτα. Ο πόλεμος ανομάστηκε πόλεμος του πολιτισμού ενάντια στο φανατισμό. Είναι εκπληκτικό όμως, παρόλες αυτές τις πιέσεις ο κόσμος στρέφεται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πρός την όλο και μεγαλύτερη αντίθεση σ' αυτόν τον βρόμικο πόλεμο.

Αντιπολεμική διαδήλωση στην Αθήνα. Πρωταγωνιστεί το αντικαπιταλιστικό κίνημα

Το νέο μακελειό τ
στους δρόμους των

Καθώς μαίνεται ο βρόμικος πόλεμος του Μπους στο Αφγανιστάν όλο και περισσότερο αποκαλύπτεται ότι πίσω από τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία βρίσκεται η σύγκρουση για στρατιωτική κυριαρχία και ο πόλεμος των πετρελαίων.

Μέχρι κι ο Θεόδωρος Πάγκαλος μπορεί να το δηλώνει ωμά στην εκπομπή του Πρετεντέρη στο ΜΕΓΑ (18/10) ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν γίνεται για τα πετρέλαια. Και για να τον δικαιολογήσει πρόσθεσε κυνικά ότι, αν η Δύση χάσει τον έλεγχό των πετρελαίων τότε *«κινδυνεύει το βιοτικό μας επίπεδο, κινδυνεύουν τα θεμέλια της οικονομίας της Δύσης»*!

Στα βόρεια του Αφγανιστάν βρίσκεται η περιοχή της Κασπίας και Κεντρικής Ασίας στην οποία υπάρχουν ανεκμετάλλευτα τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου. Η αμερικάνικη κυβέρνηση υπολογίζει ότι τα συνολικά διαπιστωμένα αποθέματα πετρελαίου είναι γύρω στα 270 δισεκατομμύρια βαρέλια ενώ τα αποθέματα φυσικού αερίου υπολογίζονται γύρω στα 576 τρισεκατομμύρια κυβικά πόδια.

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης μια σειρά κυβερνήσεις και πετρελαϊκές εταιρείες έχουν εξορμήσει στην περιοχή παίρνοντας μέρος στον πόλεμο των αγωγών που θα διασφαλίσουν τη μεταφορά πετρελαίου και αερίου από την Κασπία Θάλασσα προς τις ευρωπαϊκές και ασιατικές αγορές.

Αμερικανικές και βρετανικές εταιρείες πετρελαίου με επικεφαλής την Chevron και την BP έκλεισαν συμφωνίες δισεκατομμυρίων δολαρίων για την εκμετάλλευση των αποθεμάτων πετρελαίου στο Καζακστάν και στο Αζερμπαϊτζάν.

Το Αφγανιστάν, προσφέρει τη συντομότερη διαδρομή για τις εξαγωγές και την μεταφορά των πετρελαίων και του φυσικού αερίου προς τον Περσικό Κόλπο. Στο μεγάλο πετρελαϊκό παιχνίδι της Κεντρικής Ασίας η γεωγραφική θέση του Αφγανιστάν αποκτά κεντρική σημασία. Υπό έναν όρο όμως. Να αποκατασταθεί «πάση θυσία» η ειρήνη στην περιοχή και να εγκατασταθεί μια «σταθερή» και φιλοδυτική κυβέρνηση στην Καμπούλ.

Δέκα ημέρες πριν από την επίθεση στους δίδυμους πύργους της Νέας Υόρκης η αμερικανική εφημερίδα *New York Times* αναφερόταν στο σχέδιο που είχαν εξαγγείλει οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις για την μεταφορά οπλικών συστημάτων στο νησί Diego Garcia, στον Ινδικό Ωκεανό, επειδή *«η παγκόσμια στρατιωτική αντιπαράθεση εστιάζεται*

...ΛΕΜΟ

...ρουντώνει παντού

...του ιμπεριαλισμού ...ων πετρελαιαγωγών

πλέον στην Ασία». Στο ρεπορτάζ υπήρχε και δήλωση του αμερικανού υπουργού Άμυνας Ράμσφελντ ότι ορισμένες περιοχές της Ασίας και του Ειρηνικού *«αποκτούν αυξανόμενο στρατιωτικό ενδιαφέρον για διαφόρους λόγους».* (*Βήμα* 14/10/01)

Μια έκθεση της αμερικανικής Διεύθυνσης Πληροφοριών Ενεργείας κι αυτή λίγες μέρες πριν την επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου ανέφερε ότι *«η σημασία του Αφγανιστάν από την άποψη της ενέργειας απορρέει από την γεωγραφική του θέση σαν μια πιθανή διαδρομή για την μεταφορά πετρελαίου και φυσικού αερίου από την Κεντρική Ασία στην Αραβική Θάλασσα. Αυτή η πιθανότητα περιλαμβάνει και το ενδεχόμενο κατασκευής αγωγών για τη μεταφορά πετρελαίου και αερίου δια μέσου του Αφγανιστάν.»* (εφημερίδα *Γκάρτιαν* 24/10/01)

Οι «δρόμοι του πετρελαίου» της Κασπίας έχουν βαφτεί στο αίμα. Η Τσετσενία έχει ισοπεδωθεί από τον ρώσικο στρατό, γιατί αποτελεί σταυροδρόμι των πετρελαίων του Καυκάσου και της Κασπίας. Οι Κούρδοι έχουν την ατυχία να κατοικούν σε μια περιοχή που βρίσκεται ανάμεσα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής και του Κόλπου και στον Καύκασο. Μια άλλη πιθανή διαδρομή αυτών των πετρελαίων είναι προς τα ανατολικά. Το Αφγανιστάν είναι πάνω σε αυτή τη διαδρομή.

Ο πόλεμος του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο και την Σερβία το 1999 είχε και αυτός σχέση με τα πετρέλαια της Κασπίας.

Τον Γενάρη του 1996 η Ελλάδα και η Τουρκία παραλίγο να φτάσουν σε πόλεμο. Η αφορμή ήταν οι βραχονησίδες Ιμια αλλά η πραγματική αιτία ήταν ο έλεγχος των δρόμων του πετρελαίου της Κασπίας προς τη Μεσόγειο. Αν η άρχουσα τάξη της Ελλάδας προωθεί τον αγωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, η άρχουσα τάξη της Τουρκίας πιέζει για έναν άλλο αγωγό, από το Μπακού στο Τσεϊχάν, ένα λιμάνι στην νοτιοανατολική Τουρκία.

Αυτή η κούρσα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών έχει ματοκυλίσει ολόκληρους λαούς και έχει φέρει περισσότερο χάος και αστάθεια σε όλη την περιοχή.

Οταν ο Σημίτης και ο Κληρίδης μας λένε ότι «δεν μπορούμε να σταθούμε θεατές στη μάχη κατά της τρομοκρατίας» στην πραγματικότητα ο καθένας διαβεβαιώνει τους καπιταλιστές και την άρχουσα τάξη στην μεριά του ότι θα κάνουν ο,τιδήποτε για να κερδίσουν οικονομικά και πολιτικά οφέλη και ανταλλάγματα από το νέο σφαγείο που ετοίμασε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Μπορούν τα Ηνωμένα Εθνη να φέρουν την ειρήνη;

Τον περασμένο Οκτώβρη έγινε η απονομή του Νόμπελ της Ειρήνης στον Κόφι Ανάν και τα Ηνωμένα Έθνη. Η είδηση πρέπει να ήταν φοβερή έκπληξη για τους γονείς των 500.000 παιδιών του Ιράκ που πέθαναν σαν αποτέλεσμα του οικονομικού εμπάργκο που επέβαλαν τα Ηνωμένα Έθνη. Αυτός ο τρομακτικός αριθμός συνεχίζει να μεγαλώνει με 5000 παιδιά που πεθαίνουν κάθε μήνα στο Ιράκ, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ίδιων των Ηνωμένων Εθνών.

Για πάρα πολλούς ανθρώπους σε όλο τον κόσμο τα ΗΕ αντιπροσωπεύουν έναν οργανισμό εξ ορισμού δίκαιο και φιλειρηνικό. Είναι μια εικόνα που καλλιεργούν εδώ και δεκαετίες οι άρχουσες τάξεις και τα μέσα ενημέρωσης.

Τέτοιες ψευδαισθήσεις όμως καλλιεργεί και το ΑΚΕΛ που επικαλείται με θρησκευτική ευλάβεια τις αρχές των ΗΕ, θεωρώντας ότι ο οργανισμός αυτός μπορεί να συμβάλει στην ειρήνη παγκόσμια και ειδικά σε μια «δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη» λύση στο κυπριακό.

Ο Κόφι Ανάν είναι πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών όπου οι περισσότερες χώρες του κόσμου έχουν ένα αντιπρόσωπο.

Ο καταστατικός χάρτης του ΟΗΕ ορίζει ότι Οργανισμός αποσκοπεί στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ελευθερίας, της δημοκρατίας και του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης.

Αυτοί που υποτίθεται ανάλαβαν να τα διαφυλάξουν αυτά είναι οι Αμερικανοί σφαγείς του Βιετνάμ, της Βαγδάτης και της Γιουγκοσλαβίας, οι Ρώσοι σφαγείς του Αφγανιστάν και της Τσετσενίας, οι Βρετανοί που αιματοκύλησαν τη Μέση Ανατολή και τη Β. Ιρλανδία, οι Γάλλοι σφαγείς της Αλγερίας και οι Κινέζοι χασάπηδες της Τιενανμέν.

Αυτά είναι τα πέντε μόνιμα μέλη στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών που έχουν τη μεγαλύτερη εξουσία, και μπορούν να προβάλουν βέτο στις οποιεσδήποτε αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών.

Σαν αποτέλεσμα, τα Η.Ε. παίρνουν αποφάσεις για δράση μόνον όταν εξυπηρετούνται τα συμφέροντα αυτών των χωρών.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, σαν η μεγαλύτερη δύναμη, έχει φανταστικές εξουσίες στις αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών. Αν τα Ηνωμένα Έθνη δεν ακολουθήσουν τις εντολές τους, τότε οι Ηνωμένες Πολιτείες απλώς τα αγνοούν.

Το 1994, ο Των Μπόλτον, υφυπουργός επί προεδρίας του Μπούς (πατέρα του σημερινού), έβαλε ωμά αυτή την πραγματικότητα χρησιμοποιώντας σαν παράδειγμα τον πόλεμο των Ηνωμένων Πολιτειών και των Ηνωμένων Εθνών ενάντια στο Ιράκ:

«Δεν Υπάρχουν Ηνωμένα Έθνη» είπε ο Μπόλτον, «υπάρχει μία διεθνής κοινότητα που περιοδικά καθοδηγείται από την μοναδική μεγάλη δύναμη που έμεινε στον κόσμο, μόνον όταν μας συμφέρει και όταν μπορούμε να πείσουμε άλλους να μας ακολουθήσουν.»

Παρά το γεγονός ότι τα Ηνωμένα Έθνη συνέβαλαν στο να μην υπάρξουν φοβερές αντιδράσεις στην τραγωδία στο Ιράκ, κάποιοι μπορεί να πιστεύουν ακόμα πως μπορούν τα ΗΕ να παίξουν θετικό ρόλο στη «διατήρηση της ειρήνης».

Τα γεγονότα όμως δείχνουν πόσο λάθος είναι αυτή η αντίληψη.

Τα Ηνωμένα Έθνη έχουν αγνοήσει τρομακτικές βιαιότητες όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είχαν κανένα συμφέρον για να μεσολαβήσουν.

Όπου τα Ηνωμένα Έθνη έστειλαν ειρηνευτές, δημιούργησαν ακόμη περισσότερα προβλήματα.

Στη Σομαλία το 1993, τα ΗΕ μαζί με το στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών, με το πρόσχημα της «ανθρωπιστικής βοήθειας» για την πείνα, προσπάθησαν να εγκαθιδρύσουν μία «δική τους» κυβέρνηση. Δέκα χιλιάδες Σομαλοί σκοτώθηκαν από τους «ειρηνευτές» μέσα στα δύο χρόνια.

Ποιος ήταν επικεφαλής; Ο Κόφι Ανάν.

Όταν στην Ρουάντα η κυβέρνηση έσφαξε 1.000.000 Τούτσις, και πάλι ο Κόφι Ανάν ήταν μπλεγμένος.

Ένας κάτοικος της Ρουάντα, είπε σε έναν αμερικανό δημοσιογράφο: «Δεν μπορείς να υπολογίζεις στη διεθνή κοινότητα εκτός και αν είσαι πλούσιος, και εμείς δεν είμαστε πλούσιοι. Δεν έχουμε πετρέλαιο, το ότι είμαστε κι εμείς ανθρώπινα πλάσματα δεν μετράει».

Είναι και το παράδειγμα των Βαλκανίων. Κατά τη διάρκεια του πολέμου στη Βοσνία 1992-1995, οι ανθρωπιστικές αποστολές των ΗΕ δεν έκαναν τίποτα για να σταματήσουν τα εθνικά ξεκαθαρίσματα των εθνικιστών από όλες τις μεριές.

Ο πόλεμος στο Κόσοβο έγινε κάτω από τη σημαία του ΝΑΤΟ επειδή οι Ηνωμένες Πολιτείες πήγαν ενάντια στον πρώην σύμμαχό τους τον Σλόμποταν Μιλόσεβιτς και ήξεραν πως η Ρωσία μπορούσε να βάλει βέτο στις όποιες επεμβάσεις των Ηνωμένων Εθνών.

Οι «ειρηνευτές» που κατέλαβαν το Κόσοβο μετά τον πόλεμο, επέτρεψαν το εθνικό ξεκαθάρισμα από την άλλη μεριά - με τους Κοσοβάρους Αλβανούς να διώχνουν τους Σέρβους.

Εκείνο που συμβαίνει είναι πως τα Ηνωμένα Έθνη προσφέρουν «ανθρωπιστική κάλυψη» στους ιμπεριαλιστικούς στόχους των Ηνωμένων Πολιτειών και των άλλων Μεγάλων Δυνάμεων.

Αν τα ΗΕ αναλάβουν το Αφγανιστάν μετά τον πόλεμο, η εμπειρία δεν θα είναι διαφορετική. Σίγουρα μέχρι σήμερα ήταν παντού η ίδια.

Στις αρχές του 1990, αφού η Ρωσία αποσύρθηκε από το Αφγανιστάν, τα Ηνωμένα Έθνη απλά παρακολουθούσαν τον εμφύλιο που ξέσπασε ανάμεσα στις ομάδες των Μουτζαχεντίν που υποστηρίζονταν από τις ΗΠΑ.

Το 1995 ο υπουργός Εξωτερικών τότε της κυβέρνησης Κληρίδη Α. Μιχαηλίδης έκανε μια ειλικρινή διαπίστωση: *"Όποιος περπάτησε τους διαδρόμους των ΗΕ και είχε εμπειρία στο πως βγαίνουν ψηφίσματα, ξέρει πως εκεί δεν θέτεις κανένα προ των ευθυνών του"*

Ο ΟΗΕ δεν αποτελεί παρά ένα κλαμπ των αρχουσών τάξεων των διαφόρων κρατών που στην κορυφή της πυραμίδας βρίσκονται οι πιο ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, κύρια οι ΗΠΑ. Αυτές οι δυνάμεις καθορίζουν το ρόλο του ΟΗΕ καθιστώντας τον ένα ιμπεριαλιστικό οργανισμό.

Γι' αυτό την πραγματική ειρήνη και δικαιοσύνη στον πλανήτη δεν πρόκειται να την εξασφαλίσει ένας τέτοιος οργανισμός. Αυτό μπορεί να γίνει με τον επαναστατικό διεθνισμό των εργατών όλων των χωρών στον αγώνα τους για ανατροπή των 'δικών τους' αρχουσών τάξεων.

Να ποιοι άλλοι βραβεύτηκαν με το Νόμπελ της Ειρήνης παρά την κάθε άλλο φιλειρηνική δράση τους:

Ο πρόεδρος της Νότιας Κορέας το 2000 παρά τις διώξεις της κυβέρνησης του ενάντια στους συνδικαλιστές και τους σοσιαλιστές.

Μέσα στη δεκαετία του 1990, το Νόμπελ της ειρήνης απονεμήθηκε στον πρωθυπουργό του Ισραήλ Σιμόν Πέρες(!!!) και στον ηγέτη του άπαρχαϊντ, του ρατσιστικού καθεστώτος στην Νότιο Αφρική Ντε Κλέρκ. Και το ονομάζουν Νόμπελ *Ειρήνης!*

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ «ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΑ» ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Μουσική και μουσικοί ενάντια στο πόλεμο

Ενα απο τα θύματα της πολεμικής υστερίας που κατέλαβε τα ΜΜΕ των ΗΠΑ μετά τις 11 Σεπτέμβρη είναι η πόπ και ρόκ μουσική σκηνή. Η λίστα με τα 150 «ακατάλληλα» τραγούδια που δόθηκε σε χιλίαδες ραδιοσταθμούς σ'ολη την χώρα, δίνει το στίγμα μιας λογοκρισίας που όχι μόνο εξυπηρετεί την κυβερνητική προπαγάνδα, αλλά αγγίζει και τον παραλογισμό και τη γελοιότητα.

Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς γιατί όλα τα τραγούδια των **Rage Against the Mashine** βρίσκονται στη λίστα. Τα μέλη του συγκροτήματος είναι αριστεροί ακτιβιστές που τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιήθηκαν για τα ζητήματα όπως η θανατική ποινή, η σκευωρία σε βάρος του Μουμία Αμπού Τζαμάλ, ο ρατσισμός, οι Ζαπατίστας, ενώ τα τραγούδια τους καταγγέλουν τις πολυεθνικές και το σύστημα, υμνούν την ελευθερία και την επανάσταση. Στη λίστα συναντά κανείς πολλά άλλα συμβολικά για το κίνημα τραγούδια, όπως το **Imagine του John Lennon, το Sunday Bloody Sunday** των **U2,** το **Rock the Casbah** των **Clash**.

Απο' κει και πέρα ξεκινά η παράνοια. Τραγούδια που περιέχουν λέξεις όπως αεροπλάνο, φωτιά, Τρίτη, Σεπτέμβρης, πόλεμος, Ν.Υόρκη, σεισμός κλπ, δεν επιτρέπεται να παίζονται γιατί υποτίθεται οτι «ταράζουν» τους Αμερικάνους. Μία θεωρία που θέλει να μετατρέψει την θλίψη του απλού κόσμου για τους αθώους που σκοτώθηκαν σε ομαδική παράκρουση. Εφτασαν ν'απαγορεύσουν ανάλαφρα χορευτικά κομμάτια σαν το **Disco Inferno** των **Tramps** ή το **Walk like an Egyptian** των **Bangleς!** Ειναι αλήθεια οτι το **Wonderfull World** του **Louis Armstrong** μπορεί να «ταράξει» τον καθένα, όχι για τους ψευτοψυχολογικούς λόγους που υποστηρίζει η λογοκρισία, αλλά γιατί ο υπέροχος κόσμος που περιγράφει σίγουρα δεν έχει καμία σχέση με αυτόν που ζούμε.

Δεν είναι μόνο η λίστα. Μετά το Σιάτλ, πολλά συγκροτήματα επιρεάστηκαν άμεσα ή έμμεσα απο το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Είναι χαρακτηριστικό οτι λιγο πρίν τις 11 Σεπτέμβρη γνώριζαν επιτυχία τραγούδια σαν το **Bomb the Pentagon** (Βομβαρδίστε το Πεντάγωνον) των **Primal Sream** ή το **N.Y.City iς like a Graveyard** (η Νεα Υόρκη είναι σαν νεκροταφείο) των **Moldy Peaches.** Οι περισσότεροι σταθμοί δέν παίζουν πια αυτά τα κομμάτια. Η πάνκ μπάντα **The Strokes** αναγκάστηκε να ξαναβγάλει το αλμπουμ της στις ΗΠΑ χωρις το τραγούδι **N. Y. City Cops** που υπήρχε αρχικά, γιατί οι στίχοι του αναφέρουν οτι οι μπάτσοι της Νεας Υόρκης «δεν είναι και πολύ έξυπνοι». Οσοι καλλιτέχνες εξέφρασαν ακόμα και απλούς προβληματισμούς για τους χειρισμούς της κυβέρνησης οπως **ο Mody Kevin Richardson,** εξαναγκαστηκαν να ανακαλεσουν δημοσια. Ο παρουσιαστής της χιουμοριστικής εκπομπής του καναλιού ABC «Politically Incorrect» **Μπιλ Μάχερ** αναγκάστηκε να ζητήσει δημόσια συγγνώμη για σχόλια που έκανε στην εκπομπή του στις 17 Σεπτέμβρη. Τί είπε; «*Εμείς είμαστε άνανδροι, αφού εκτοξεύουμε πυραύλους Κρουζ από 2.000 μίλια μακριά. Το να μένεις μέσα στο αεροπλάνο όταν αυτό πέφτει στο κτίριο, είναι ό,τι άλλο θέλετε, πάντως δεν είναι δειλή πράξη*». Οσο για το κομμάτι της hip-hop σκηνής που ήταν πάντα στο στόχαστρο της λογοκρισίας λόγω της καυστικής αντιρατσιστικής θεματολογίας του, αυτες τις μέρες έχει την τιμητική του: καλλιτέχνες οπως οι **Mos Def, Common, Talib Kweli** και **KRS - One** αποκλείονται απο τις ραδιοφωνικές συνεντεύξεις γιατί έχουν ταχθεί ανοιχτά κατά του πολέμου.

Ευτυχώς υπάρχουν και πολλοί καλλιτέχνες που αρνούνται να στηρίξουν τον Μπούς, και παλεύουν ενάντια στην λογοκρησία. Μία μετριοπαθης προσπάθεια έγινε στη συναυλία που διοργάνωσαν οι **Beastie Boys** που τραγουδια τους περιλαμβάνονται στην περιβόητη λίστα με τίτλο «η Ν.Υόρκη ενάντια στη βία», και πολλες συμμετοχές γνωστών τραγουδιστών οπως ο **Bono** αλλά και μουσικών απο το Πακιστάν. Συντομα θα κυκλοφορήσει ενα σίνγκλ με τη διασκευή που έκαναν μαύροι καλιτέχνες στο **What's going on** του **Marvin Gaye** με το γνωστό στίχο **«war is not the answer»** (ο πόλεμος δεν είναι απάντηση). Υπάρχουν και πίο ξεκάθαρες και δυναμικές κινήσεις. Στο Σαν Φραντσίσκο ο **Michael Franti** των **Spearhead** πρωτοστατησε στη διοργανωση αντιπολεμικής συγκέντρωσης με συνθήματα ενάντια στο ρατσισμό και την καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Συγκροτήματα όπως οι **Quakers** και οι **Global Exchangel** ένωσαν τις προσπάθειες τους με φοιτητικές αντιπολεμικές οργανώσεις για τη δημιουργία ενός αντιπολεμικού κινήματος, διακινώντας ανάμεσα στ'αλλα κονκάρδες με το σύνθημα η «Μπάρπαρα Λη ψήφισε για μένα», αναφέροντας τη μόνη βουλευτή πού ψήφισε κατά του πολέμου στο αμερικανικό Κονγκρέσο.

Ολα αυτά δείχνουν οτι παρά τις ασφυκτικές πιέσεις της κυβέρνησης και των εταιριών, η πρωτοπορία της αμερικάνικης και παγκόσμιας μουσικής σκηνής μπορεί, όπως τη δεκαετία του '60, να γίνει η μελωδική φωνή του νέου αντιπολεμικού κινήματος.

Το νέο πρόγραμμα Windows XP Παράθυρο στα κέρδη

Τον περασμένο μήνα η *Microsoft*, η γιγαντιαία εταιρεία παραγωγής προγραμμάτων, έβγαλε στην αγορά το καινούργιο σύστημα των Windows. Στην ειδική εκδήλωση που έγινε στην Νέα Υόρκη με την ευκαιρία της παρουσίασης των *Windows XP* έδωσε παράσταση και ο αστέρας της ροκ Sting. Στο Λονδίνο προκρατήθηκε το βασιλικό θέατρο για την πρώτη παρουσίαση του προγράμματος στην Ευρώπη. Πίσω όμως από τα πανηγύρια για τα *Windows XP* βρίσκεται το ακατάπαυστο κυνήγι του κέρδους. Η αξία της περιουσίας του ιδρυτή της εταιρείας Μπιλ Γκέητς είναι 41 δισεκατομμύρια δολάρια και υπολογίζεται ότι η έκδοση των *Windows XP* θα την αυξήσει ακόμα περισσότερο.

Ο πολυεκατομμυριούχος ιδιοχτήτης της Microsoft, Bill Gates μαζί με τον δήμαρχο της Νέας Υόρκης Rudolph Guiliani κατα την παρουσίαση του Windows XP

Το καινούργιο πρόγραμμα δεν θα μπορεί να λειτουργήσει σε παλαιότερους υπολογιστές και γι' αυτό, η Múcrosoft πιστεύει ότι, ο κόσμος θα τρέξει να αγοράσει καινούργιους υπολογιστές. Κάτι τέτοιο βέβαια θα χαροποιούσε τους κατασκευαστές υπολογιστών όμως τα σημάδια δείχνουν πώς οι πωλήσεις καινούργιων υπολογιστών μειώνονται. Οι περισσότεροι που θέλουν ένα υπολογιστή στο σπίτι το έχουν ήδη κάμει.

Όσο για τις εταιρείες, οι περισσότερες χρησιμοποιούν προγράμματα που δεν χρειάζονται να λειτουργούν με το καινούργιο σύστημα Windows. Πολλές εταιρείες χρησιμοποιούν ακόμα παλαιότερες εκδόσεις των Windows και άλλες παλαιότερες εκδόσεις των προγραμμάτων της Múcrosoft. Ακόμα τα XP έχουν ένα νέο χαρακτηριστικό που ονομάζεται «ενεργοποίηση προγράμματος». Όταν εγκαταστήσει κάποιος το πρόγραμμα στον υπολογιστή θα πρέπει να επικοινωνήσει με την Microsoft για να του δώσει τους κωδικούς για την ενεργοποίησή του. Σε περίπτωση που αγοράσει κάποιος καινούργιο υπολογιστή ή αναβαθμίσει τον παλιό του τότε θα χρειαστεί πάλι καινούργιους κωδικούς.

Εκείνο που επιδιώκει η Microsoft είναι να υποχρεώσει τις εταιρείες να αγοράζουν κάθε καινούργια έκδοση των Windows και των άλλων προγραμμάτων της έτσι η πολιτική τιμών που εφαρμόζει είναι τιμωρητική για τις εταιρείες που δεν αγοράζουν κάθε καινούργια έκδοση τους. Η εταιρεία σκοπεύει να ενοικιάζει τα προγράμματά της μέσω του ίντερνετ αντί να τα πουλάει. Αυτό θα σημαίνει τεράστια κέρδη για την Microsoft που έχει το ουσιαστικό μονοπώλιο στην αγορά προσωπικών υπολογιστών. Μόνο στην αγορά της Βρετανίας το κόστος για τις εταιρείες υπολογίζεται στα £880 εκατομμύρια κάθε χρόνο. Μερικές εταιρείες και άτομα ψάχνουν για εναλλακτικές λύσεις στα προϊόντα της Microsoft. Μία τέτοια εναλλακτική λύση στα Windows είναι το *Linux*.

Το πρόγραμμα του *Linux* αναπτύχθηκε μέσα από το ίντερνετ με την συνεργασία προγραμματιστών από όλο τον κόσμο. Δεν υπάρχουν δικαιώματα ιδιοκτησίας για το *Linux* και υπάρχει διαθέσιμο στο ίντερνετ δωρεάν. Μερικοί χαρακτηρίζουν το *Linux* σαν «αντι-καπιταλιστικό» πρόγραμμα αφού μπορεί κάποιος να το προμηθευτεί δωρεάν. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι είναι δωρεάν αν θελήσει κάποιος να προμηθευτεί το πακέτο με τα απαραίτητα εγχειρίδια οδηγιών για την χρήση του τότε μπορεί να στοιχίσει σχεδόν όσο και τα Windows.

Εταιρείες όπως η IBM κάνουν μεγάλα κέρδη πουλώντας υπολογιστές που λειτουργούν με το *Linux*. Μπορεί το πρόγραμμα να μην έχει δικαιώματα ιδιοκτησίας αυτό δεν σημαίνει όμως ότι δεν είναι εμπορεύσιμο. Χρειαζόμαστε υπολογιστές που θα μας επιτρέπουν να μοιραζόμαστε ελεύθερα τις πληροφορίες. Σε μία καπιταλιστική κοινωνία ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό είναι με το να αποκτήσει μια εταιρεία όπως η Microsoft το μονοπώλιο και τον Μπιλ Γκέητς να προσθέτει κι άλλα κέρδη στον αμύθητο πλούτο του.

Σε μια σοσιαλιστική κοινωνία η συλλογική προσπάθεια που δημιούργησε το Linux θα χρησιμοποιήσει τις πραγματικές δυνατότητες συστημάτων όπως το ίντερνετ.

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΑ

Ο αγώνας συνεχίζεται

Στην εξαγγελία των οίκων — κοινοπραξιών, που επιλέγηκαν ως υποψήφιοι για την τελική φάση του διαγωνισμού, για το στρατηγικό επενδύτη στα αεροδρόμια Πάφου και Λάρνακας, προχώρησε η κυβέρνηση. Στην λίστα φιγουράρουν τα ονόματα γνωστών κυπριακών εταιριών που σε συνεργασία με ξένες εταιρίες διεκδικούν να πάρουν μέρος στο μεγάλο φαγοπότι που υπόσχεται η διαχείριση κερδοφόρων επιχειρήσεων, όπως είναι τα αεροδρόμια. Σύμφωνα με μελέτη των συντεχνιών πάνω από 620 εκ. θα κερδίσει ο ιδιώτης που θα πάρει την διαχείριση των αεροδρομίων.

Η Βουλή έδωσε τελικά το πράσινο φως για το BOT(μέθοδος αυτοχρηματοδότησης) και το στρατηγικό επενδύτη, παρά την αρνητική ψήφο του ΑΚΕΛ και των οικολόγων. Ο νόμος θα ξεκινήσει να ισχύει από το Μάρτη του 2002 μετά από πρόταση του ΔΗΚΟ. Την ώρα που η Βουλή κατά πλειοψηφία ψήφιζε υπέρ της πρότασης της κυβέρνησης, έξω από την Βουλή οι εργαζόμενοι διαδήλωναν την αντίδραση ενάντια στο BOT και το ξεπούλημα των αεροδρομίων σε ιδιώτες.

Εξω από την Βουλή οι εργαζόμενοι έβραζαν από θυμό, γιουχάιζαν τους βουλευτές των κομμάτων που τάχθηκαν υπέρ της πρότασης της κυβέρνησης και φώναζαν συνθήματα: «είμαστε εργάτες και όχι τρομοκράτες», «αν είμαστε Ταλιπάν, εσύ είσαι ο Μπιν Λάτεν», απαντώντας στο υπουργό που την προηγούμενη μέρα τους χαρακτήρισε σαν «αλήτες» και «τρομοκράτες».

Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια από μέρους των συντεχνιακών για να τους πείσουν να αποχωρίσουν από το προαύλιο της Βουλής, γιατί η απεργία έληγε στις 7.30 και μέχρι εκείνη την στιγμή δεν είχε ανακοινωθεί ακόμη η απόφαση της Βουλής. Πρόβαλαν έντονα το επιχείρημα ότι η συνέχιση της παρουσίας τους, λειτουργούσε σαν μοχλός πίεσης πάνω στους βουλευτές. Τελικά όμως επικράτησε η άποψη των συντεχνιακών που έσπειραν την ηττοπάθεια με το επιχείρημα, «ότι έγινε, έγινε από εδώ και πέρα τα πράγματα δεν μπορούσαν να αλλάξουν». Αποχώρισαν όμως δηλώνοντας την αποφασιστικότητα τους ότι την επομένη θα καλούσαν γενικές συνελεύσεις για να αποφασίσουμε πως θα συνέχιζαν τον αγώνα τους.

Ξεπούλημα

Ο θυμός των εργαζόμενων όπως εκφράστηκε έξω από την Βουλή ήταν απόλυτα δικαιολογημένος και ήταν το αποτέλεσμα της οργής τους απέναντι στο ξεπούλημα των αεροδρομίων από την κυβέρνηση αλλά και της συμβιβαστικής μέχρι απεργοσπαστικής στάσης της ηγεσίας των συντεχνιών.

Ολη την προηγούμενη περίοδο η κυβέρνηση και ο υπουργός, στην προσπάθεια τους να πείσουν για την αναγκαιότητα του BOT εξαπέλυσαν μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης των εργαζομένων στα αεροδρόμια. Ο υπουργός έφτασε στο σημείο να μαγειρέψει τα στοιχεία και να παρουσιάζει ότι τα αεροδρόμια είναι ζημιογόνα παραπλανώντας ακόμα και την Βουλή κάτι που πέρασε σχεδόν απαρατήρητο.

Οι τρεις μεγάλες συντεχνίες που εκπροσωπούν τα συμφέροντα των εργαζομένων στα αεροδρόμια, ΠΕΟ, ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΗ αρχικά ενώθηκαν εκφράζοντας την αντίθεση τους απέναντι στο ξεπούλημα των αεροδρομίων. Με στοιχεία μάλιστα απόδειξαν ότι τα αεροδρόμια είναι σήμερα μια κερδοφόρα επιχείρηση και το κράτος θα χαρίσει εκατομμύρια λίρες στους ιδιώτες αν προχωρήσει με το BOT. Μέχρι εδώ όμως περιορίστηκε η αντίδραση τους. Το πρόβλημα με την κυβέρνηση δεν ήταν η άγνοια της για την κερδοφορία των αεροδρομίων. Η επιλογή του BOT ήταν μια συνειδητή επιλογή από μέρους της γιατί ήθελε να αποφύγει να αναλάβει το ίδιο το κράτος τα 200 εκατομμύρια που υπολογίζεται ότι είναι η δαπάνη για την ανέγερση των νέων αεροδρομίων. Και αυτό για να μην ξεφύγει από τους δείκτες που επιβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση για να μπορεί να είναι πρώτη στη σειρά ένταξης. Η κυβέρνηση λειτούργησε αριθμητικά αδιαφορώντας για τα εκατομμύρια που θα χάσει το κράτος αλλά και για το τι θα σημαίνει για τους εργαζόμενους η διαχείριση των αεροδρομίων από τον ιδιώτη.

Μόνο η ταχτική της κλιμάκωσης των απεργιών, με απεργίες συμπαράστασης με το κλείσιμο και την κατάληψη των αεροδρομίων από τους εργαζόμενους θα εξανάγκαζε την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Έστω και αν ακόμα η κυβέρνηση επέμενε οι μαζικές απεργίες θα έκανα πολύ δύσκολα τα πράγματα για τους βουλευτές να ψηφίσουν υπέρ. Κάτι όμως που οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν ήταν διαθέσιμες να κάνουν. Αντίθετα καλλιέργησαν την λογική που έλεγε: « ότι εμείς διαφωνούμε, λέμε την διαφωνία μας, αν πείσουμε καλώς, αν δεν πείσουμε δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο εκτός από το να δούμε πως θα κατοχυρώσουμε τα δικαιώματα των εργαζομένων με το νέο καθεστώς».

Ετσι κράτησαν την αντιπαράθεση σε χαμηλούς τόνους αποφεύγοντας τις απεργίες εκτός από μια πικετοφορία που οργάνωσε η ΠΕΟ έξω από την Βουλή την πρώτη φορά που μπήκε το θέμα για συζήτηση.

Ανταρσία

Οι εργαζόμενοι όμως είχαν διαφορετική άποψη. Παρακάμπτοντας την συμβιβαστική στάση των ηγεσιών τους, με πρωτοβουλίες ομάδας εργαζόμενων οργανώθηκαν γενικές συνελεύσεις όπου πάρθηκε η απόφαση για απεργίες και το κλείσιμο των αεροδρομίων. Ο Υπουργός τα χρειάστηκε και κάλεσα για βοήθεια τους ηγέτες των συντεχνιών που ανάλαβαν σαν απεσταλμένοι του να πείσουν τους εργαζόμενους να ανασteίλουν της απεργίες.

Η ΣΕΚ κράτησε ξεκάθαρα απεργοσπαστική θέση χαρακτηρίζοντας τις δημοκρατικές αποφάσεις των εργαζόμενων σαν «αναρχοσυνδικαλισμό» και προσπάθησε να διάσπασει το μέτωπο των εργαζόμενων πιέζοντας τα μέλη της να αποχωρίσουν από τα απεργιακά μέτρα. Παρόμοια στάση κράτησε και η ΠΑΣΥΔΥ. Ακόμα και η ΠΕΟ έπαιξε το παιχνίδι του υπουργού, υποστηρίζονται ότι οι απεργίες και το κλείσιμο των αεροδρομίων είναι μια λάθος ταχτική που δεν βοηθά τον αγώνα των εργαζόμενων γιατί τους φέρνει σε σύγκρουση με την κοινή γνώμη. Μόνο όταν είδαν ότι ήταν αδύνατο να πείσουν τους εργαζόμενους έκαναν μια κίνηση ελιγμού προτείνοντας απεργία και πικεττοφορία έξω από την βουλή κατά την συζήτηση του θέματος, για να εκτονώσουν την κατάσταση.

Σήμερα παρά το ότι η κυβέρνηση κατάφερε να περάσει το BOT ο αγώνας των εργαζομένων συνεχίζεται. Η μάχη για τις δουλειές και τα δικαιώματα είναι μπροστά μας. Οι εργαζόμενοι στα αεροδρόμια έχουν αποδείξει ότι και την διάθεση έχουν αλλά και τον τρόπο ξέρουν για να οργανώσουν αυτό τον αγώνα. Οι μαζικές γενικές συνελεύσεις όλων των εργαζομένων οργανωμένες από τους ίδιους είναι ο τρόπος να παρακάμψουν τα ξεπουλήματα της κυβέρνησης και των ηγεσιών των συντεχνιών οργανώνοντας ένα δυναμικό και νικηφόρο αγώνα.

Πέτρος Μιχαήλ

Δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους

«Η συμφωνία για το Ογκολογικό της Τράπεζας Κύπρου δεν είναι απλά ιδιωτικοποίηση αλλα είναι δυστυχώς η χειρότερη μορφή γιατί το κράτος πληρώνει άλλους για να κάνουν την δουλειά του. Και ναι μεν η Τράπεζα έχει δεσμεύσει το κράτος με την υπογραφείσα συμφωνία αλλά αυτοί όμως που υπέγραψαν δεν είχαν κανένα δικαίωμα να υποθυκεύσουν την υγεία του κόσμου για να διαφημίζεται η τράπεζα»

Με αυτά τα λόγια κατάγγειλε ο προεδρος της Παγκύπριας Συντεχνίας Κυβερνητικών Ιατρών (ΠΑΣΥΚΙ) Σταύρος Σταύρου την συμφωνία της κυβέρνησης με την Τράπεζα Κύπρου για το Ογκολογικό Κέντρο.

Οι αντιδράσεις των γιατρών επικεντρώνονται στο γεγονός ότι η κυβέρνηση χρηματοδοτεί ενα ίδρυμα για το οποίο δεν έχει κανένα έλεγχο. Υποτίθεται οτι η τράπεζα Κύπρου έκανε κάποια δωρεά για την δημιουργία αυτού του κέντρου αλλά τελικά αυτός που φαίνεται να σηκώνει το κύριο βάρος της λειτουργίας του είναι το κράτος. Οι γιατροί αντιδρούν ακόμη γιατί το Ογκολογικό Κέντρο δεν παρέχει άλλες υποστηριχτικές θεραπείες και ζητούν όπως αυτό ενταχθεί μέσα στα δημόσια θεραπευτήρια και κάτω απο τον έλεγχο του υπουργείου Υγείας ώστε να ενταχθεί στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο όπου θα εξασφαλίζεται η καλύτερη και αποτελεσματικότερη λειτουργία του.

Οι γιατροί έχουν απόλυτο δίκαιο. Η τράπεζα Κύπρου έκανε μια κίνηση για να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της. Είναι ένας κερδοσκοπικός οργανισμός που το μόνο που την ενδιαφέρει είναι τα κέρδη. Ακόμη και άν το Ογκολογικο Κέντρο δεν είναι κερδοσκοπική επιχείρηση δεν παύει να κλείνει συμφωνίες με κερδοσκοπικές επιχειρήσεις και να λειτουργεί με βάσει τους νόμους της αγοράς.

Οπως δηλώνει ο πρόεδρος της ΠΑΣΥΚΙ το κράτος πρέπει να προχωρήσει «*στην εφαρμογή ενος σωστού συστήματος περίθαλψης ετσι που να πάψει ο καρκίνος να αποτελεί πηγή εκμετάλευσης για κάποιους*», και ζητά την «*δημιουργία ενος συστήματος που θα στοχεύει στην ιατρική αποτελεσματικότητα ανεξαρτητα απο το κόστος... και όχι στην οικονομική αποτελεσματικότητα*»

Αυτό που ουσιαστικά εισηγούνται οι κυβερνητικοί γιατροι είναι το σύνθημα που σήμερα κινητοποιεί εκατομμύρια εργαζόμενους σε ολόκληρλο τον κόσμο: «οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη». Γι αυτό πρέπει να έχουν την υποστήριξη όλων μάς.

Η τράπεζα σήμερα ζητά επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας για το Ογκολογικό Κέντρο ώστε να παρακάμψει τις διαδικασίες προκήρυξης προσφορών για τα διάφορα μηχανήματα ή υπηρεσίες που χρειάζεται ώστε να κάνει ότι θέλει η ίδια. Ζητά ακόμη την έγκριση ενός κονδηλίου ύψους 3 εκατομμυρίων λιρών σαν ετήσια επιχορήγηση για το 2000.

Η Βουλή δεν πρέπει να παραχωρήσει καμιά επιχορήγηση στην Τράπεζα Κύπρου αλλά αντίθετα πρέπει να αποφασίσει και να πάρει τον έλεγχο του Ογκολογικού Κέντρου και να το εντάξει στα κρατικά νοσηλευτήρια. Είναι σίγουρο ότι για να γίνει κάτι τέτοιο θα χρειαστούν περισσότερα απο τις καταγγελίες της ΠΑΣΥΚΙ. Θα χρειαστούν κινητοποιήσεις για να πιεστεί η κυβέρνηση. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφεί η ΠΑΣΥΚΙ και να είναι σίγουρη ότι θα έχει την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων. Ιδιαίτερα όλων αυτών που σήμερα κοντράρουν την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος των δημόσιων επιχειρήσεων στους κερδοσκόπους της αγοράς.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομματια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ιστορία που φωτίζει

Ε.Χ. ΚΑΡ «ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ»

Εκδόσεις «ΓΝΩΣΗ» σελ. 219

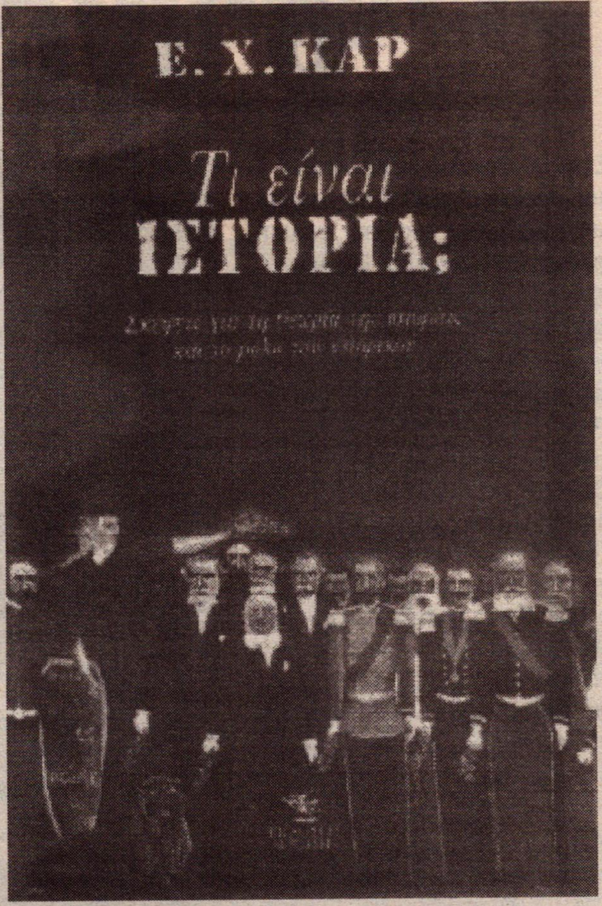

Η άποψη ότι η ιστορία είναι η βιογραφία μεγάλων ανδρών συνεχίζει να είναι η κυρίαρχη άποψη ακόμα και σήμερα. Η άρχουσα τάξη θέλει να μας πείσει, ότι η ιστορία γράφεται «από τα πάνω» και ότι οι απλοί άνθρωποι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να αλλάξουμε τον κόσμο.

Στα σχολικά βιβλία μαθαίνουμε την ιστορία σαν μια σειρά σημαντικών γεγονότων όπου το κυρίαρχο ρόλο τον παίζουν βασιλιάδες, αρχηγοί κρατών, στρατηγοί. Ο ρόλος του ιστορικού εμφανίζεται να είναι ενός αντικειμενικού παρατηρητή που ταξινομεί χρονικά αυτά τα γεγονότα και τα ερμηνεύει με βάση τις επιδιώξεις των πρωταγωνιστών τους.

Σ' αυτές τις παιδαριώδεις αντιλήψεις έρχεται να απαντήσει το βιβλίο «Τι είναι η ιστορία» του *Edward Hallet Carr.* Αυτός ο «ατομικισμός», υποστηρίζει, «έχει γίνει σήμερα το σύνθημα οργανωμένων συμφερόντων και ...εμπόδιο για να κατανοήσουμε το τι συμβαίνει στον κόσμο»

Για τον Καρ, το αντικείμενο της ιστορίας είναι η δράση των κοινωνικών δυνάμεων. Η δράση εκατομμυρίων ανθρώπων που όπως έλεγε ο Μαρξ: *«Οι άνθρωποι κάνουν οι ίδιοι την ιστορία τους, όμως δεν την κάνουν κάτω από συνθήκες που επέλεξαν οι ίδιοι, αλλά κάτω από συνθήκες άμεσα δεδομένες και κληρονομημένες από το παρελθόν. Η παράδοση όλων των νεκρών γενεών βαραίνει σαν εφιάλτης πάνω στο μυαλό των ζωντανών.»*

Ο συγγραφέας θεωρεί ότι ο «μεγάλος άνδρας» είναι κοινωνικό φαινόμενο, προϊόν της εποχής του. Αυτό δεν σημαίνει ότι υποτιμά το ρόλο του ατόμου στην ιστορία. Αναφέρει χαρακτηριστικά τον Λένιν, σαν παράδειγμα του μεγάλου άνδρα που *«είναι ταυτόχρονα προϊόν και παράγοντας της ιστορικής διαδικασίας, ο εκπρόσωπος και μαζί ο δημιουργός κοινωνικών δυνάμεων που αλλάζουν το σχήμα του κόσμου και τις ιδέες των ανθρώπων.»* Τα κινήματα ξεκινάνε πάντα από μειοψηφίες. Αλλά σε τελική ανάλυση το αν θα νικήσουν ή όχι εξαρτάται από το πόσο μαζικά είναι.

Ο Καρ βλέπει την ιστορική εξέλιξη σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης των κοινωνικών δυνάμεων. Οι καμπές στην ιστορία γίνονται μέσα από περιόδους «βίαιων εξεγέρσεων και αγώνων για την εξουσία. Οι παλιές εξουσίες εξασθενούν, τα παλιά σύνορα εξαφανίζονται. Μέσα από τη σκληρή σύγκρουση φιλοδοξιών και οργής, αναδύεται η νέα τάξη.» Βλέπει τον εποχή μας σαν μια τέτοια περίοδο. Επισημαίνει ότι τον 20ο αιώνα είδαμε μια τεράστια πρόοδο στη συσσώρευση υλικών μέσων και επιστημονικών γνώσεων. Ο άνθρωπος έχει αυξήσει την κυριαρχία του πάνω στο φυσικό περιβάλλον, αλλά όχι πάνω στο κοινωνικό περιβάλλον. «Η κοινωνία του 20ου αιώνα, καθώς... κού όντος δεν έμεινε ολέθρια πίσω από την τεχνολογική πρόοδο;»

Ο καπιταλισμός έχει δώσει τεράστια ώθηση στην ανάπτυξη των μέσων παραγωγής. Η τεχνολογική πρόοδος θα μπορούσε να λύσει τα προβλήματα επιβίωσης όλης της ανθρωπότητας. Αντίθετα βλέπουμε τη φτώχεια να μεγαλώνει και ολόκληρους λαούς να πηγαίνουν δεκαετίες πίσω. Οκτακόσια δισεκατομμύρια δολάρια ξοδεύονται κάθε χρόνο για όπλα, όταν 2,8 δισεκατομμύρια άνθρωποι ζουν με λιγότερο από δύο δολάρια την ημέρα. Ο καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και οργάνωσης της κοινωνίας έχουν γίνει καταστροφικές. Αλλά ο καπιταλισμός έχει γεννήσει και την κοινωνική δύναμη που μπορεί να τον ανατρέψει, την εργατική τάξη. Μια εργατική τάξη που είναι σήμερα πιο πολυάριθμη και πιο οργανωμένη από ποτέ. Που μπορεί να χτίσει μια κοινωνία που θα βάζει σαν προτεραιότητα τις ανάγκες των ανθρώπων. Η ανατροπή του καπιταλισμού και το χτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας δεν μπορεί να γίνει αυτόματα. Εξαρτάται από την οργάνωση, τη συνείδηση και τη δράση των εργατών.

Και η γνώση της ιστορίας είναι ένα πολύτιμο όπλο στην πάλη για να αλλάξουμε τον κόσμο. Ο Καρ αντικρούει τις «μοντέρνες» απόψεις για την ιστορία, ότι είναι μία παράθεση ασύνδετων γεγονότων, συγκυριών που οφείλονται σε τυχαία αίτια. Τέτοιες θεωρίες, που σήμερα θα τις ονομάζαμε «μεταμοντέρνες», άρχισαν να εμφανίζονται μετά τον Α' παγκόσμιο Πόλεμο και τη μεγάλη κρίση της δεκαετία του '30. Αντικατάστησαν τις αισιόδοξες, ιδεαλιστικές απόψεις για την ιστορία που επικρατούσαν το 19ο αιώνα, την εποχή της άνθισης του καπιταλισμού. Όταν το σύστημα μπήκε στη μεγάλη κρίση η αντίληψη που επικράτησε είναι ότι δεν υπάρχουν νόμοι κίνησης της ιστορίας, ότι τα γεγονότα είναι μοναδικά άρα δεν μπορούμε να κάνουμε γενικεύσεις και να πάρουμε διδάγματα από την ιστορία.

Ο Καρ καταρρίπτει αυτές τις απόψεις. «Ο ιστορικός είναι υποχρεωμένος να κάνει γενικεύσεις, προσφέροντας έτσι οδηγίες για μελλοντική δράση.» Για τον Καρ ο ιστορικός δεν είναι ένας αντικειμενικός παρατηρητής που βλέπει τα ιστορικά γεγονότα σαν μια παρέλαση που περνάει από μπροστά του. Είναι ο ίδιος προϊόν της ιστορίας, δημιούργημα της κοινωνίας που ζει και δέσμιός της. Βλέπει το παρελθόν μέσα από τα μάτια της κοινωνίας που ζει. Συνειδητά ή ασυνείδητα όταν καταπιάνεται με ένα ιστορικό έργο προσπαθεί να βρει λύσεις στα προβλήματα του παρόντος. *«Το παρελθόν μας γίνεται καταληπτό μονάχα στο φως του παρόντος και μπορούμε να καταλάβουμε εντελώς το παρόν μονάχα στο φως του παρελθόντος. Να καταστήσει δυνατή την κατανόηση της κοινωνίας του παρελθόντος και να αυξήσει την κυριαρχία πάνω στην κοινωνία του παρόντος αυτή είναι η διπλή λειτουργία της ιστορίας.»*

Ο Καρ, αν και συχνά αναφέρεται στον Μαρξ, δεν είναι μαρξιστής. Ήταν ένας αστός ιστορικός, στη Βρετανία. Άσκησε όμως έντονη κριτική στις συντηρητικές απόψεις και τις προλήψεις της άρχουσας τάξης. Ένα από τα βασικά έργα που έγραψε ήταν η ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης. Τα επιχειρήματά του είναι χρήσιμα και σήμερα στην υπεράσπιση της μαρξιστικής αντίληψης της ιστορίας.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

14/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

21/11: Οι επιχειρήσεις της Κοφίνου το 1967

28/11: Οι δημοτικές εκλογές και η στάση των σοσιαλιστών

5/12: Ιμπεριαλισμός και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα

12/12: Αφανιστάν: Πόλεμος πολιτισμών ή ιμπεριαλιστική επιδρομή

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη

22/11: Οι επιχειρήσεις της Κοφίνου το 1967

29/11: Οι δημοτικές εκλογές και η στάση των σοσιαλιστών

6/12: Ιμπεριαλισμός και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα

13/12:Αφανιστάν: Πόλεμος πολιτισμών ή ιμπεριαλιστική επιδρομή

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πώς οι πόλεμοι μπορούν να οδηγήσουν στην...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

"Οταν χάνεις την επαφή με το λαό σε μια δυτική δημοκρατία, χάνεις τις εκλογές. Οταν τη χάνεις σε μια μοναρχία τότε χάνεις το κεφάλι σου". Αυτά είναι τα λόγια του πρίγκιπα Μπαντάρ, του πρεσβευτή της Σ. Αραβίας στις ΗΠΑ. Για τους περισσότερους ανθρώπους η επανάσταση μοιάζει κάτι το πολύ μακρινό. Είναι πολύ εύκολο να βγάλει κανείς το συμπέρασμα ότι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να πιέσουμε για κάποιες μεταρρυθμίσεις.

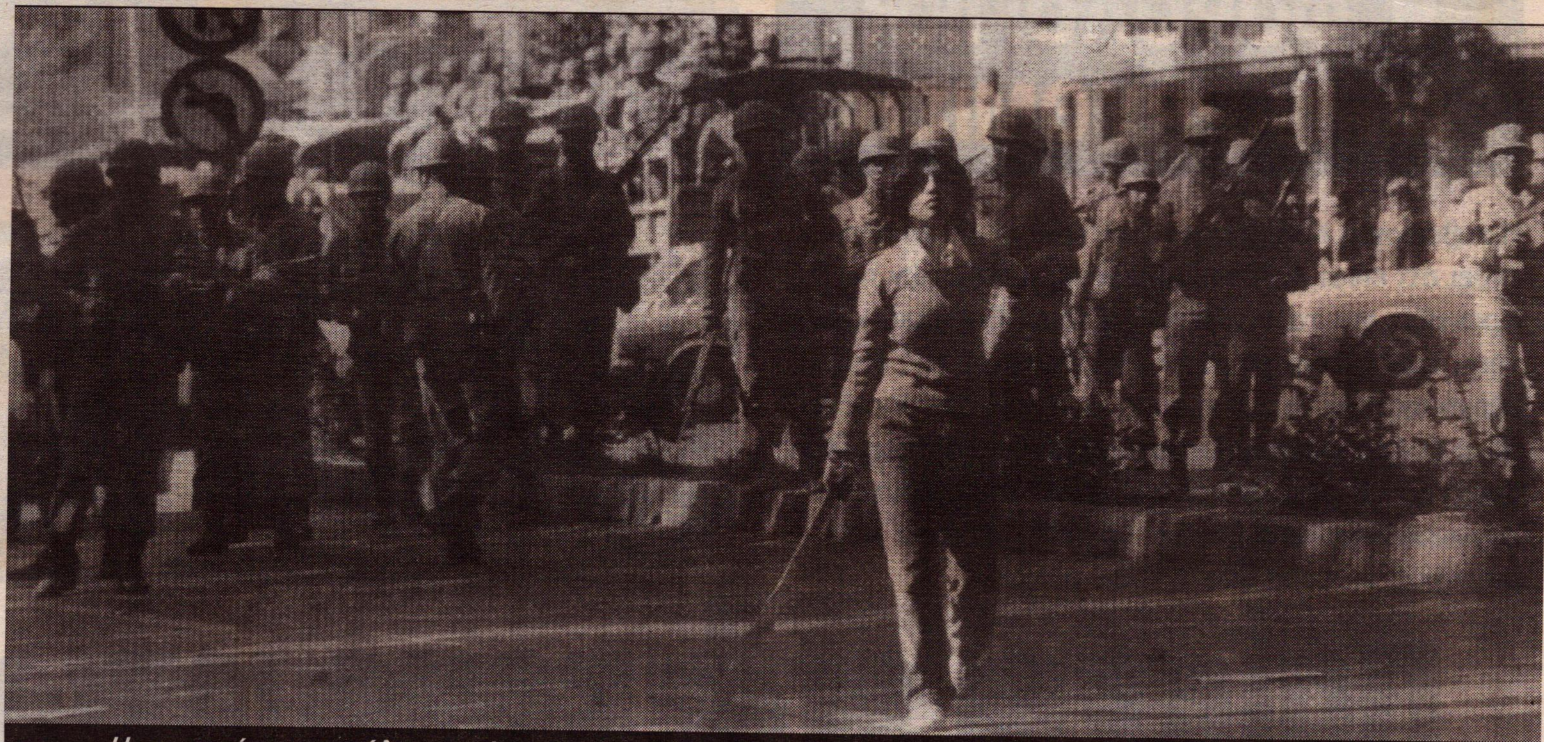

Η προηγούμενη μεγάλη επανάσταση στην Μ. Ανατολή ήταν στο ΙΡΑΝ το 1979 που ανέτρεψε τον Σάχη

Ο,τιδήποτε άλλο, ακούμε από παντού, είναι "μη-πρακτικό" και "ουτοπικό". Αυτές οι ιδέες επικρατούν στα τμήματα του αντιπολεμικού κινήματος που ζητάνε από τις κυβερνήσεις να συνεργαστούν στα πλαίσια του ΟΗΕ ή ενός διεθνούς δικαστηρίου για να δώσουν μια "δίκαιη λύση" στα προβλήματα που βασανίζουν το Αφγανιστάν και την Μέση Ανατολή.

Γράφει ο Κρις Χάρμαν

Πρόκειται για τις ίδιες κυβερνήσεις που η πολιτική τους έχει καταστρέψει το Αφγανιστάν και έχει μετατρέψει την Μ. Ανατολή σε πυριτιδαποθήκη. Δεν υπάρχει τίποτα πιο ουτοπικό και μη-πρακτικό, από το να περιμένει κανείς από αυτούς να μετατραπούν σε παράγοντες ειρήνης. Αντίθετα, η ιστορία των 100 τελευταίων χρόνων δείχνει ότι η φρίκη του πολέμου μπορεί να πυροδοτήσει επαναστατικά κινήματα.

Το 1903 η Ιαπωνία και η Τσαρική Ρωσία έκαναν ένα σκληρό πόλεμο για τον ιμπεριαλιστικό έλεγχο της βόρειας και ανατολικής Κίνας. Δυο χρόνια αργότερα, μια επανάσταση σάρωσε την ηττημένη Τσαρική Αυτοκρατορία. Το 1914 όλες οι ευρωπαϊκές Μεγάλες Δυνάμεις πήραν μέρος στην γιγάντια σφαγή του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου. Τον Φλεβάρη του 1917 μια επανάσταση ανάτρεψε τον Τσάρο στην Ρωσία και τον Οκτώβρη έφερε τους εργάτες στην εξουσία με επικεφαλής τους μπολσεβίκους. Το 1918 κατέρρευσαν η Γερμανική, η Αυστρο-ουγγρική και η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Το ίδιο φαινόμενο είχαμε και στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Μέσα σε δυο χρόνια, σχεδόν όλα τα κράτη είχαν μπει στον πόλεμο που είχε ξεσπάσει το 1939 ανάμεσα στις ευρωπαϊκές Μεγάλες Δυνάμεις. Το 1943 και 1944 μαζικά, αντιστασιακά κινήματα που επηρεάζονταν από την Αριστερά έφτασαν στα πρόθυρα της επαναστατικής αλλαγής στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στην Γαλλία. Τρία χρόνια αργότερα, ένας επαναστατικός στρατός έμπαινε στο Πεκίνο.

Το 1948 στην Παλαιστίνη ο ισραηλινός στρατός κατατρόπωσε τους αραβικούς στρατούς, ανάμεσά τους και της Αιγύπτου. Η δυσαρέσκεια μέσα στον αιγυπτιακό στρατό τέσσερα χρόνια μετά, οδήγησε στην ανατροπή της μοναρχίας και την εγκαθίδρυση της εθνικιστικής, αντιμπεριαλιστικής κυβέρνησης του Αμπντούλ Νάσερ. Το 1956 η Βρετανία, η Γαλλία και το Ισραήλ επιτέθηκαν σε αυτή την κυβέρνηση. Βρετανικά αεροπλάνα βομβάρδισαν αιγυπτιακές πόλεις. Το κύμα αγανάκτησης που σάρωσε την Μ. Ανατολή οδήγησε το 1958 στην ανατροπή και το δημόσιο απαγχονισμό του μονάρχη του Ιράκ.

Ο πορτογαλέζικος φασισμός διεξήγαγε από το 1962 βάρβαρους πολέμους στις αποικίες του, την Μοζαμβίκη, την Ανγκόλα, την Γουϊνέα-Μπισάου. Το 1974-75 η αδυναμία του να κερδίσει αυτούς τους πολέμους έφερε την επανάσταση μέσα στην ίδια την Πορτογαλία. Σε κάθε μια από αυτές τις περιπτώσεις ο πόλεμος έδρασε καταλυτικά σαν μαμή της επανάστασης. Ομως στην αρχή των πολέμων τίποτα δεν έδειχνε ότι τα πράγματα θα φτάσουν εκεί. Η πρώτη συνέπεια ήταν συνήθως ένα κύμα σωβινισμού ανάμεσα στον κόσμο που δεν είχε καμιά σχέση με την πολιτική και έπαιρνε τις ιδέες του από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Αυτοί που απέρριπταν τον πόλεμο ένιωθαν απελπισμένοι από την αποπνικτική ατμόσφαιρα που είχε δημιουργήσει η βαρβαρότητα του πολέμου που φαινόταν ακλόνητη. Η γερμανοπολωνίδα επαναστάτρια Ρόζα Λούξεμπουργκ έφτασε στα πρόθυρα της αυτοκτονίας το 1914.

Αυτή η εικόνα άλλαξε καθώς ο πόλεμος αναστάτωνε τους παλιούς τρόπους ζωής και έφερνε τον κόσμο μπροστά στην σκληρή πραγματικότητα της καπιταλιστικής κοινωνίας. Τις τρομακτικές απώλειες στα μέτωπα, τη φτώχεια στα μετόπισθεν, την κερδοσκοπία από τους ισχυρούς που κήρυτταν υποκριτικά την εθνική ενότητα.

Επαναστατική αναταραχή

Αν ο σημερινός πόλεμος συνεχιστεί, το κέντρο της επαναστατικής αναταραχής θα είναι η περιοχή που απλώνεται από την ανατολική Μεσόγειο μέχρι τον Κόλπο της Βεγγάλης. Η σύγκρουση ανάμεσα στην Ινδία και το Πακιστάν γύρω από το μέλλον του Αφγανιστάν μπορεί πολύ εύκολα να οδηγήσει σε κλιμάκωση της σύγκρουσής τους στο Κασμίρ και να αποσταθεροποιήσει τον Πακιστανό δικτάτορα.

Ακόμα πιο απειλητική για τα συμφέροντα του δυτικού καπιταλισμού είναι η κατάσταση στην Μέση Ανατολή. Στο παρελθόν οι άρχουσες τάξεις των χωρών της αραβικής χερσονήσου -που είναι πλούσιες σε πετρέλαιο- κατάφερναν να διατηρούν την εξουσία στηριζόμενες στο "διαίρει και βασίλευε".

Χρησιμοποιούσαν ένα μικρό μέρος από τα εισοδήματά τους από το πετρέλαιο για να εξασφαλίσουν στον ιθαγενή πληθυσμό σίγουρες δουλειές και ένα είδος κράτους πρόνοιας. Και παράλληλα επιστράτευαν μια μεγάλη στρατιά μεταναστών εργαζόμενων από την Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, τις Φιλιππίνες, την Ινδία και τα γύρω κράτη, για να κάνουν τις βρόμικες και κουραστικές δουλειές.

Ομως μια δεκαετία οικονομικής κρίσης έχει υποσκάψει αυτό το σύστημα. Στην πιο σημαντική από αυτές τις χώρες, τη Σαουδική Αραβία, το κατά κεφαλήν εθνικό εισόδημα είναι μόλις το 1/4 αυτού που ήταν δέκα χρόνια πριν. Ακόμα και για τη μορφωμένη μεσαία τάξη η απασχόληση δεν είναι εγγυημένη. Βλέπει κανείς την πιο έντονη φτώχεια δίπλα σε πολυτελή παλάτια.

Στην Αίγυπτο, που είναι η πιο σημαντική μη-πετρελαιοπαραγωγός χώρα τα πράγματα είναι ακόμα πιο άσχημα. Οι "νεοφιλελεύθερες" πολιτικές της κυβέρνησης έχουν επιτρέψει σε ένα πολύ μικρό στρώμα του πληθυσμού να απολαμβάνει απίστευτα πολυτελή τρόπο ζωής. Ομως η φτώχεια τσακίζει την αγροτιά και η ανεργία κάνει θραύση στις εργατικές περιοχές.

Ακόμα και τα μεσοστρώματα που έλπιζαν ότι θα βρουν απασχόληση σε θέσεις του κρατικού μηχανισμού, βρίσκονται αντιμέτωπα με την εξαθλίωση. Μέχρι τώρα η σκληρή καταστολή καταφέρνει να εμποδίζει την ανοιχτή έκρηξη της δυσαρέσκειας. Ομως, αυτή η μέθοδος γίνεται ολοένα και πιο αναποτελεσματική. Και συνήθως σε τέτοιες συνθήκες η οργή ξεσπά με εκρηκτικό τρόπο.

Αυτό συνέβη με την πιο πρόσφατη μεγάλη επανάσταση στην Μ. Ανατολή, στο Ιράν το 1979. Αυτό που ξεκίνησε σαν ένα κίνημα διαμαρτυρίας διανοούμενων, φοιτητών και θρησκευτικών προσωπικοτήτων, μετατράπηκε σε δράση εκατομμυρίων φτωχών ανθρώπων, και το πιο σημαντικό, των εργατών στην βιομηχανία πετρελαίου. Οταν κομμάτια του στρατού τάχθηκαν με την εξέγερση, ο Σάχης αναγκάστηκε να φύγει στο εξωτερικό.

Σε τέτοιες επαναστατικές περιόδους, ο κόσμος δεν εκφράζει μόνο την δυσαρέσκειά του. Προσπαθεί να βρει νέους τρόπους οργάνωσης της κοινωνίας. Οι άρχουσες τάξεις από τη μεριά τους, προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την επιρροή των παλιών ιδεών για να διατηρήσουν τον έλεγχό τους.

Για παράδειγμα, στην Γερμανία μετά το 1918 η άρχουσα τάξη έβαλε στόχο να διαλύσει τα εργατικά συμβούλια και να επιβάλει ξανά την κυριαρχία της, δολοφονώντας χιλιάδες αριστερούς αγωνιστές. Στο Ιράν μετά το 1979, ένα τμήμα της άρχουσας τάξης μπόρεσε να πετύχει τον ίδιο στόχο, αυτή τη φορά συνεργαζόμενο με ένα τμήμα του ισλαμικού κατεστημένου δίνοντας ένα θρησκευτικό μανδύα στην αντεπανάσταση.

ΙσλάμΤο Ισλάμ δεν είναι ριζικά διαφορετικό από οποιαδήποτε άλλη θρησκεία. Πολλές φορές οι άνθρωποι στρέφονται στην θρησκεία επειδή τους δίνει ένα μήνυμα ελπίδας απέναντι στην καταπίεση. Ομως επειδή αυτό το μήνυμα διατυπώνεται σε μια δυσνόητη, θρησκευτική γλώσσα, μπορεί εύκολα να χρησιμοποιηθεί σαν όπλο από αυτούς που θέλουν να καταστείλουν και να αποπροσανατολίσουν τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό σήμερα στην Σ. Αραβία όπου η μόνη αντιπολίτευση είναι αυτή που εκφράζεται από θρησκευτικά κανάλια. Η αποδοκιμασία του σημερινού συστήματος μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε θαυμασμό για τον Μπιν Λάντεν που χρησιμοποιεί τη γλώσσα της θρησκείας για να καλεί σε ανατροπή της βασιλικής οικογένειας, να μιλάει ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και υπέρ του αγώνα των Παλαιστίνιων.

Στην Αίγυπτο της δεκαετίας του '70 και του '80 παρόμοιες ιδέες επέτρεψαν σε ένοπλες οργανώσεις να αποκτήσουν μαζική επιρροή ανάμεσα στους φοιτητές. Αυτές οι οργανώσεις έβλεπαν την αλλαγή που θα έφερνε την κάθαρση από "διαφθαρμένες" επιρροές, σαν αποτέλεσμα πραξικοπημάτων στις κορυφές της κοινωνίας. Δεν πίστευαν στη μαζική δράση από τα κάτω, από την πλειοψηφία. Ετσι το καθεστώς μπόρεσε εύκολα να απομονώσει τις ένοπλες ομάδες, να εκτελέσει τους ηγέτες τους και να στείλει χιλιάδες υποστηρικτές τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στην έρημο. Σήμερα αυτές οι οργανώσεις είναι ουσιαστικά διαλυμένες, αλλά οι ιδέες τους συνεχίζουν να έχουν σημαντική επιρροή.

Την απάντηση σε αυτές τις ιδέες μπορούν να τη δώσουν μόνο αυτοί που δίνουν μια επαναστατική εναλλακτική προοπτική και δεν δίνουν καμιά υποστήριξη στα υπάρχοντα καταπιεστικά καθεστώτα. Αυτό που χρειάζεται είναι μια Αριστερά που βλέπει τα πράγματα από την οπτική γωνία του κοινού αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό όλων των εκμεταλλευόμενων σε όλο τον κόσμο και ανεξάρτητα από θρησκεία. Η αντικαπιταλιστική σύνοδος που θα γίνει στην Βηρυτό αυτή τη βδομάδα είναι σημάδι της αναγέννησης μια τέτοιας Αριστεράς στην Μ. Ανατολή.

Αν οποιοδήποτε από τα αραβικά καθεστώτα αρχίσει να καταρρέει, αυτές οι ιδέες μπορούν να αποκτήσουν μαζική επιρροή. Οι βιομηχανικοί εργάτες είναι μειοψηφία στον πληθυσμό της περιοχής. Αλλά βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε στρατηγικά σημεία. Οταν αρχίσουν να παλεύουν για τα συμφέροντά τους μπορούν να προσφέρουν ένα φάρο ελπίδας για κάθε καταπιεσμένο στην περιοχή.

Το δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής αριστεράς στον υπόλοιπο κόσμο, βοηθάει αυτή τη διαδικασία. Μπορεί τα ΜΜΕ στη Δύση να θάβουν τις αντιπολεμικές συγκεντρώσεις αλλά πολύ συχνά αυτές καλύπτονται από τα ΜΜΕ στη Μ. Ανατολή.

Οσο περισσότερο βλέπει ο κόσμος ότι υπάρχει ένα διεθνές αντικαπιταλιστικό, αντιμπεριαλιστικό κίνημα τόσο περισσότερο θα ελκύεται από τα μηνύματά του. Η φρίκη του πολέμου για άλλη μια φορά δίνει πρόσφορο έδαφος για την επανάσταση, αυτή τη φορά στη Μέση Ανατολή.

εργατικη δημοκρατια

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Η κυβέρνηση Κληρίδη για άλλη μια φορά αποδεικνύει ότι είναι κυβέρνηση των καπιταλιστών που φροντίζει για τα συμφέροντα τους. Είναι μια κυβέρνηση που κατάφερε μέσα στα 8 χρόνια της διακυβέρνησης της να κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Οι κεφαλαιοκράτες και οι πλούσιοι πρέπει να της χρωστούν ευγνωμοσύνη γιατί κατάφερε μέσα σε τόσο λίγο διάστημα να τους δώσει τόσα πολλά

Η απάντηση που πήρε ο Κληρίδης όταν ήθελε να αυξήσει τον ΦΠΑ λίγους μήνες μετά που βγήκε στην εξουσία την πρώτη φορά. Τέτοια απάντηση χρειάζεται και σήμερα

Παίρνει απο τους φτωχούς και δίνει στους πλούσιους

Η πολυδιαφημισμένη φορολογική μεταρρύθμιση που υπόσχονταν εδώ και καιρό δεν ήταν τίποτα άλλο απο ένα μεγάλο δώρο στους κεφαλαιοκράτες. Βρίσκεται πολύ μακριά απο το να είναι «η δικαιότερη φορολογική μεταρρύθμιση στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας» όπως την χαρακτήρισε ο υπουργός οικονομικών.

Το νέο φορολογικό πακέτο προβλέπει αύξηση του ΦΠΑ στο 15%, αύξηση των φόρων κατανάλωσης και άλλων τελών όπως άδειες κυκλοφορίας αυτοκινήτων ενω προβλέπει κατάργηση της «έκτακτης εισφοράς για την αμυνα» και αύξηση του αφορολόγητου εισοδήματος στις 9,000 λίρες τον χρόνο και μείωση του φόρου των εταιριών.

Η κυβέρνηση παρουσιάζει το νέο φορολογικό πακέτο σαν ισοζυγισμένο που θα αποδώσει τόσα έσοδα όσα και έξοδα.

Δινει στους πλούσιους

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς οικονομολόγος για να καταλάβει ότι το νέο πακέττο είναι το ίδιο και χειρότερο με αυτό που προσπάθησε, χωρίς επιτυχία, να περάσει πριν τρία χρόνια απο τη Βουλή. Ουσιαστικά είναι μια φορολογική μεταρρύθμιση που ευνοεί τους επιχειρηματίες και τα μεσαία και μεγάλα εισοδηματικά στρώματα του πληθυσμού.

Η αύξηση απο 6,000 στις 9,000 λίρες του αφορολόγητου εισοδήματος δεν αφορά την μεγάλη μάζα των εργαζομένων. Το 40% των εργαζομένων παίρνουν σήμερα μισθούς απο 300 εως 500 λίρες τον μήνα που έτσι και αλλοιώς ήταν αφορολόγητα και με το προηγούμενο όριο των 6,000 λιρών. Αντίθετα η αύξηση του ΦΠΑ κτυπά ιδιαίτερα τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα που ξοδεύουν όλο το μισθό τους σε καταναλωτικά αγαθά. Οι πολύ χαμηλόμισθοι, κυρίως συνταξιούχοι που παίρνουν κάτω απο 2,500 λίρες τον χρόνο και δεν πλήρωναν ούτε την «εισφορά για την αμύνα» δεν θα έχουν να οφεληθούν τίποτα. Αντίθετα θα πληρώνουν περισσότερα.

Οι μόνοι που θα έχουν να οφεληθούν στην ουσία είναι οι εταιρίες που θα πληρώνουν λιγότερο εταιρικό φόρο και οι ψηλόμισθοι που θα πληρώνουν σε μερικές περιπτώσεις και το μισό φόρο απ' οτι πληρώνουν σήμερα. Γι αυτούς η αύξηση στο ΦΠΑ δεν σημαίνει και πολλά αφού ξοδεύουν μόνο ένα ελάχιστο μέρος του εισοδήματος τους για καταναλωτικά αγαθά. Η φορολόγηση των τόκων των καταθέσεων είναι κοροϊδία αφού κτυπά και πάλι πρώτα και κύρια τα χαμηλά στρώματα που βάζους στις τράπεζες και τα συνεργατικά ιδρύματα κάποιες αποταμιεύσεις για ώρα ανάγκης ώστε να μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν άμεσα, ενώ οι πλούσιοι τα πλεονάσματα τους τα μετατρέπουν σε μετοχές, χρεόγραφα, ακίνητα, χρυσό ή σε καταθέσεις στο εξωτερικό και δεν πληρώνουν δεκάρα.

Τα διάφορα παραμύθια ότι η νέες φορολογίες θα συνοδευτούν με παροχές στα χαμηλά στρώματα δεν πείθουν κανένα αφού έτσι και αλλοιώς η κυβέρνηση έχει ήδη παραχωρήσει το μεγαλύτερο μέρος απο τα εκατομμύρια που θα πάρει με τις νέες φορολογίες στους κεφαλαιοκράτες, τους πλούσιους και τις εταιρείες.

Αν αυτό είναι «η δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών που έγινε στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας» τότε αυτή η κυβέρνηση έχει χάσει όχι μόνο το μέτρο του τι ειναι δίκαιο και τι άδικο άλλα και καθε αίσθηση ντροπής. Και όπως λέει η λαϊκή παροιμία «απόν αντρέπεται ο κόσμος εν δικός του».

Κλοπή με μυρωδιά πετρελαίου

Η ξεδιαντροπιά της κυβέρνησης φαίνεται και απο το γεγονός ότι την ίδια στιγμή αρπάζει και άλλες δεκάδες εκατομμύρια λίρες απο την μείωση της τιμής του πετρελαίου διεθνώς. Χρησιμοποιώντας ένα τέχνασμα, ότι τάχα έλειξε η ισχύς του νόμου για την αυτόματη αναπροσαρμογή της τιμής των καυσίμων η τιμή των καυσίμων παραμένει η ίδια παρά την μέιωση της τιμής του πετρελαίου. Σαν αποτέλεσμα σύμφωνα με δήλωση του ίδου του Ρολάνδη, η κυβέρνηση κερδίζει 15 περίπου εκατομμύρια δολλάρια το μήνα, για κάθε δολλάριο που πέφτει η τιμή του αργού πετρελαίου διεθνώς.

Οταν βέβαια κυβέρνηση και εταιρείες ήθελαν να αυξήσουν τις τιμές των καυσίμων μέσα σε ελάχιστο χρόνο έφεραν νομοσχέδια στη Βουλή και τα κανόνισαν όλα. Τώρα θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι τον επόμενο Φεβρουάριο για να γίνει μέιωση στις τιμές των καυσίμων ενώ εν το μεταξύ θα μπαίνουν στα ταμεία της κυβέρνησης και τις τσέπες των εταιρειών πετρελαιοειδών αρκετά εκατομμύρια λίρες.

Βέβαια αν λίγες μέρες νωρίτερα απο την ημέρα κατα την οποία θα οριστεί η νέα τιμή των καυσίμων ανέβει και πάλι η τιμή του πετρελαίου τότε εμείς θα μείνουμε με τις παλιές τιμές ή και ψηλότερες.

Να μην περάσει

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης παρά το ότι χαρακτήρησαν σαν άδικο το νέο φορολογικό πακέτο έδειξαν ότι μάλλον θα το ψηφίσουν αν γίνουν κάποιες τροποποιήσεις που να το κάνουν «δικαιότερο». Το μόνο δίκαιο φορολογικό σύστημα όμως είναι να φορολογήσουν τους πλούσιους, το κεφάλαιο και την εκκλησία. Να απαλλάξουν τους εργαζόμενους και τους φτωχούς απο τις φορολογίες άμεσες και έμμεσες και να δώσουν λεφτά για την υγεία, τη παιδεία, την κοινωνική πρόνοια.

Αυτό βέβαια δεν πρόκειται να το κάνει μια κυβέρνηση που έλεγχεται απο το μεγάλο κεφάλαιο και τους κερδοσκόπους. Ας μήν ξεχνάμε πως χωρίς την ανοχή και την στήριξη της κυβέρνησης δεν θα μπορούσε να γίνει η μεγάλη ληστεία του χρηματιστηρίου.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλει μια τέτοια πολιτική είναι οι ιδιοι οι εργαζόμενοι και οι αγώνες τους. Τα θύματα δηλάδή αυτής της πολιτικής της λιτότητας και των περικοπών και των φορολογιών αλλά και αυτοί που πραγματικά έχουν τη δύναμη να επιβάλουν στην κυβέρνηση και την Βουλή την θέληση τους. Αυτή η δύναμη φαίνεται καθε φορά που κατεβαίνει ένα κομμάτι της εργατικής τάξης σε απεργία. Οταν κατέβηκαν σε απεργία οι εργαζόμενοι στα αεροδρόμια η κυβέρνηση χρειάστηκε να τρέχει στις ηγεσίες των συντεχνιών για να μπορέσουν να πετάξουν ξάνά αεροπλάνα. Οταν απεργούσαν οι εργαζόμενοι στο τσιμεντοποιείο όλη σχεδόν η οικονομία κόντευε να παραλύσει. Αν κατεβάσουν τους διακόπτες οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ ή την ΑΤΗΚ θα παραλύσουν όλα. Αυτη η δύναμη είναι που πρέπει να μπεί σε κίνηση με απεργίες και διαδηλώσεις.

Χρειάζεται ακόμη να συντονιστούν οι αγώνες, και η δράση της εργατικής τάξης. Χρειάζεται οι δημόσιοι που αντιδρούν στο ενιαίο μισθολόγιο να συντονιστούν με τους εργαζόμενους στα αεροδρόμια, στους ημικρατικούς οργανισμούς που αντιδρούν στο ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων. Ετσι μπορούμε ν ανατρέψουμε όχι μόνο τη πολιτική της λιτότητας, των περικοπών και των ιδιοτικοποιήσεων αλλα και την ίδια την κυβέρνηση που την προωθεί.

Για να γίνει αυτό όμως χρειάζεται μια αριστερά που να στηρίζει αυτούς τους αγώνες, που να προωθεί την πολιτική της σύγκρουσης και όχι του συμβιβασμού, που να βάζει σαν προοπτική την ανατροπή του ίδιου του καπιταλισμού και όχι την διαχείρηση του. Μια τέτοια αριστερά είναι που χρειάζεται άμεσα να χτίσουμε.

Το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα που ξεκίνησε απο το Σιάτλ και απλώθηκε μέχρι τη Γενόβα δείχνει πώς ακριβώς γενιέται μια τέτοια νέα αριστερά.